

NIEUWE AVONTUREN

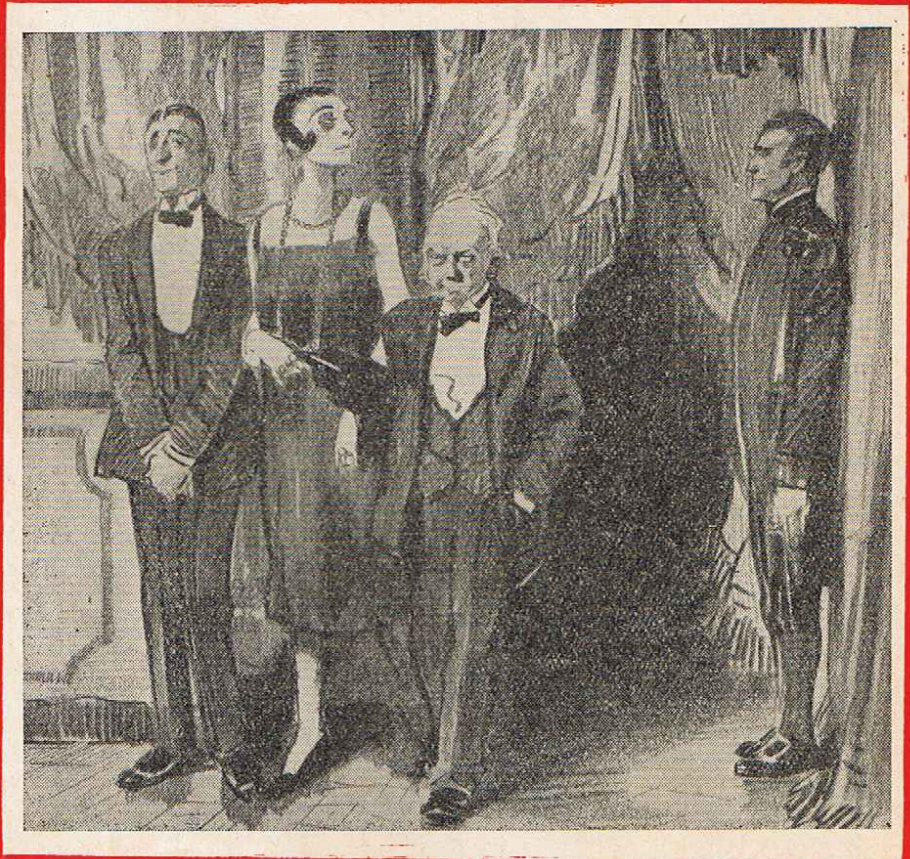
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMZINNIGE INBRAKEN

N° 2288

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De geheimzinnige inbraken

HOOFDSTUK I

GEHEIMZINNIGE INBRAKEN

Meestal gebeurt er in de wereldstad Londen wel zoveel op het gebied van de misdaad, dat de bladen er zich toe kunnen bepalen, hun lezers in te lichten over hetgeen de metropool in dat opzicht biedt, zonder dat zij zich behoeven te bekommeren over de zonden van het mensdom overzee; alleen het zeer bijzondere, dat over de grenzen voorvalt, maakt daarop een uitzondering.

Intussen kunnen er zich gebeurtenissen voordoen, die zelfs de Londenaar belang inboezemen en daaronder moesten zeker gerangschikt worden de voorvallen, die zich sedert enige weken afspeelden in het Departement de la Manche, op Franse bodem dus, waar de ene inbraak op de andere volgde, zonder dat de politie er blijkbaar in kon slagen, ook zelfs maar een spoor van de dader te vinden.

Toch is het niet onwaarschijnlijk dat de Londense bladen er zich met een paar regels zouden hebben afgemaakt, wanneer «de Vrouw in het Zwart» bij een van die inbraken niet een grote rol had gespeeld.

Hoe het dan ook zij, Londen scheen voorlopig van «het zwarte gevaar» bevrijd te zijn, en de politie in geheel Normandië deed nu haar uiterste best, haar Londense confraters te overtroeven en het geheimzinnige wezen te grijpen, dat in zulk een hoge mate de belangstelling der Londenaren had gewekt.

Het behoeft nauwelijks te worden betoogd, dat deze geheimzinnige en onopgehelderde inbraken eveneens een onderwerp van gesprek vormden voor John Raffles en Charles Brand, zijn vriend en helper. En dat was waarlijk geen wonder, want Normandië was immers het

toneel geweest van hun jongste avonturen en misschien wel het laatste dat zij ooit betreden zouden hebben, want Normandië was het operatieterrein geweest van Arthur Lupin en Lupin had zich de doodsvijand getoond van Raffles.

Achteraf bleek dit heel gewoon en de politie heeft van de verbitterde strijd tussen deze twee tegenstanders nooit het fijne geweten, noch die van Frankrijk, noch die van Engeland, maar de beide betrokkenen en hun helpers wisten wel, hoe fel en genadeloos die strijd geweest was, met hoeveel sluwheid de beide tegenstanders elkander hadden bestreden en hoe weinig het maar had gescheeld, of voor beiden zou het het einde hebben betekend.

Zo heeft men in de Londense bladen destijds wel iets kunnen lezen van het zonderlinge voorval op het vliegveld van Croydon, toen de vliegtuig van Lord William Aberdeen uit de hangar werd gestolen en nog maar juist bijtijds uit de handen van de dieven kon worden gered, maar de enige dader die de politie in handen kreeg en die door de chauffeur van zijn lordschap knockout was geslagen, hield stijf zijn mond dicht, ook toen het hem 14 dagen later weer mogelijk was zijn stem te gebruiken, en hij weigerde halsstarrig iets los te laten.

Verder bevatten de bladen berichten omtrent een luchtgevecht boven Barfleur, op de Normandische kust gelegen, maar niemand heeft het ook maar één seconde in zijn hoofd gekregen, die beide voorvallen met elkander in verbinding te brengen.

En toch bestond dat verband en het was zeer nauw ook.

Want aan het luchtgevecht nam Lupin deel; zijn vliegtuig werd door Raffles vernield, en het was juist om deze daad te wreken, dat Lupin met zijn handlangers naar Londen trok, door een onvoorzichtigheid van Raffles zijn spoor hervond en hem op het vliegveld wist machteloos te maken en te ontvoeren.

Wie weet hoeveel reizigers, die in de nacht van diezelfde dag het Kanaal overstaken, een vreemd, schel, zich snel verplaatsend lichtschijnsel aan de nachtelijke hemel hadden waargenomen, wou-

der er ook maar het flauwste vermoeden van te hebben, dat dit schijnsel afkomstig was van het sterke zoeklicht van de Duivel der Lucht, Raffles' vliegtuig, die, bestuurd door Charles Brand, de motorboot van Lupin achterna zat en dit vaartuig ongeveer 20 mijlen ten noorden van Cherbourg achterhaalde, waardoor Raffles uit de handen van zijn doodsvijand ter elfder ure bevrijd kon worden.

Nooit is dit voorval ter sprake gebracht in enig proces, waarin Lupin, de zoon van de beruchte Arsène, een rol heeft vervuld. De ontmoeting kostte slachtoffers, de doden spreken niet, en ook Lupin zweeg, om zichzelf niet nodeloos te bezwaren.

Heeft Lupin ooit geweten dat Raffles en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon was?

Het is mogelijk en toch rijst er twijfel daar het anders raadselachtig mag heten, waarom die Franse bandiet van die wetenschap geen beter gebruik wist te maken en de Londense politie niet van zijn vondst op de hoogte bracht.

Het waren dus wel zeer roerige dagen geweest voor Raffles en Brand en zij rustten van de vermoedenissen juist uit op het kleine buitenverblijf van Raffles aan de Theemsoever, niet ver van Richmond, toen de eerste berichten kwamen van de reeks inbraken in Normandië.

Het was op de achtste dag van hun verblijf en Brand begon reeds met de grootste vreugde vertrouwd te raken met het denkbeeld, dat zij een groot gedeelte van de zomervacantie zouden doorbrengen op dit heerlijke, rustige plekje, toen de kranten kwamen met de eerste berichten, en welk een moeite zou hij gedaan hebben, die bladen achter te houden, als hij had kunnen voorzien, welke uitwerking de korte berichten daarin op de geest van Raffles zouden hebben.

Want op de avond van die dag, toen beide vrienden gezeten waren op het gazon, hetwelk van het landhuisje afdaalde naar de Theems, en zich een tijdlang zwijgend vermijd hadden in het voorbij glijden van talloze wherries en punters, kleine motorbootjes en slanke

gieken, ofschoon de duisternis snel begon te vallen en al die bootjes hun schuithuizen nog moesten opzoeken, begon Raffles:

— Er schijnen daarginds in Normandië zonderlinge dingen te gebeuren, Charles. Heb je het gelezen?

Brand hief het hoofd op, keek Raffles even scherp aan en antwoordde toen onverschillig:

— Ja, ik heb ze gelezen. Dat gebeurt vaak om deze tijd van het jaar. Sommige villa's staan nog leeg. Ik vind dat die bootjes niet veel haast maken om thuis te komen.

— Ik denk dat dit gebrek aan haast moet worden toegeschreven aan de omstandigheid, dat ze bijna allen bemand zijn met twee mensen van verschillend geslacht, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Men zegt dat dit geenszins bevorderlijk is voor het betrachten van spoed. Maar je schijnt mijn vraag te willen ontwijken.

— Ontwijken?... Wát ontwijken? vroeg Brand onnozel.

— Wel... het onderwerp, dat ik hier opzettelijk ter sprake bracht.

— Opzettelijk? herhaalde Brand argwanend.

— Komaan, amice, houd je niet van de domme, hernam Raffles schouderophalend. De berichten van die inbraken zouden zeker niet in die mate mijn aandacht getroffen hebben, als ze afkomstig waren geweest uit het zuiden van Frankrijk, van de Côte d'Azur, of van de Vogezen. Maar zij komen uit Normandië en wel speciaal uit dat gedeelte, waar wij zulke vreemde avonturen hebben beleefd met monsieur Arthur Lupin.

— Ik kan het verband niet inzien, zei Brand kortaf. Acht je het soms mogelijk, dat iemand zo onbeschaamd zou zijn, onmiddellijk na zulk een nederlaag als Lupin tegen ons geleden heeft, weer aan de slag te gaan, alsof er niets gebeurd was?

— Waarom niet? Wij hebben hem veel geld afhandig gemaakt bij die gelegenheid en hij zal zijn brandkast weer willen vullen. Daarenboven weet de politie niets van onze ontmoeting.

— Dat mag zo zijn, maar Lupin had toch alle redenen zich voorlopig wat gedekt te houden.

— Ik vraag je nogmaals waarom, Charles. Je schijnt Lupin nog niet goed te kennen. Ik voor mij zal mij er wel voor wachten, hem te onderschatten. Hij is jong, hij heeft veel fantasie, hij is volkomen gewetenloos, hij telt geen mensenleven en daarenboven is hij begiftigd met een goed verstand en met een moed, die hem geen gevaren doet achten. Je ziet, dat ik mijn tegenstanders nooit te laag aansla en ik geloof dat dit ook een verstandige methode is. Welnu, ik houd vol dat een man van die hoedanigheden zich door een nederlaag volstrekt niet uit het veld laat slaan, maar dadelijk weer opnieuw begint, niet aan een nieuwe veldtocht, maar wel aan het bijeenbrengen van een voldoende krijgskas, teneinde die campagne met succes te kunnen beginnen. Hij is zeker bekwaam genoeg om overal een goedbetalende baan te kunnen vinden, maar daaraan denkt een man als Lupin natuurlijk geen ogenblik. Hij is zeer romantisch aangelegd, geloof ik en daarenboven zou zo iets hem niet voldoende geld opleveren en voor alles niet snel genoeg. En daarom, Charles, geloof ik, niet ver van de waarheid te zijn, als ik zeg, dat al die inbraken zeer waarschijnlijk aan Lupin moeten worden toegeschreven.

— En « de Vrouw in het Zwart » dan, die nu sedert enige dagen daar ook moet optreden en dat nog wel in dezelfde streek, riep Brand ongeduldig uit.

— Wel, dat kan wel een medeplichtige van hem zijn.

— Dat kan ik niet aannemen, riep Brand uit. Want ten eerste is zij tot dusverre alleen maar in Londen opgetreden en ten tweede gebruikt zij, evenals jij, de opbrengst van haar onderneming voor liefdadige doeleinden.

— Dat zegt zij, en wij willen het voorlopig aannemen, viel Raffles hem rustig in de rede. Maar dat behoeft haar medeplichtigheid niet uit te sluiten. Zij voelt zich misschien aangetrokken door de werkwijze van Lupin; zij is misschien een vriendin van hem. En

dat zij een Engelse is, dat betekent niet veel. Lupin heeft natuurlijk overal zijn handlangers, zo niet over de gehele wereld verspreid, dan toch zeker over een groot deel van Europa. Ik heb vernomen dat hij aan de laatste oorlog heeft deelgenomen en natuurlijk is hij op die wijze in aanraking gekomen met bijna alle naties van ons vasteland. Hij zal zich kostbare connecties hebben gemaakt en die buit hij thans uit.

Het bleef een ogenblikje stil en toen hernam Brand zacht:

— Ik geloof nooit, dat die vrouw de handlangster is van een man als Lupin.

— Wij zullen dat trouwens wel gauw genoeg zien.

— Zullen wij het zien? herhaalde Brand afgemeten. Bedoel je soms, uit de kranten?

— De kranten, herhaalde Raffles met een minachtend schouderophalen. Wat kunnen die mij nu leren? Ik moet zulke dingen uit eigen aanschouwing ervaren, anders laat ik het liever geheel en al na. Charles, ik erken, dat het hier mooi is en rustig en romantisch, maar ik voel mij afglijden in een vadsigheid, die mij, wanneer ik er aan ga toegeven, ongeschikt zal maken voor de juiste uitoefening van mijn beroep. Ik heb volstrekt weer wat actie nodig, bedrijvigheid, opwinding en spanning.

— Na een rust van acht dagen, kwam Brand hoofdschuddend. Denk je nooit eens aan het tijdstip, Edward, dat dit soort leven je ware bestaan zal worden.

— Ik denk er wel eens aan, Charles, en dan nooit anders dan met huivering, antwoordde Raffles, de ogen strak op het steeds doder wordende water gevestigd, der tamelijk snel voorbijvlietende Theems. Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, dat dit leventje nog ooit het mijne zal kunnen worden. Des morgens een wandelrit, wat lichaams oefeningen, een partij tennis of golf, lunchen, vervelende visites bij vervelende mensen, teash bij Lady Dinges, die alleen maar over foxtrot en rumba kan praten en dan maar weer dineren, gapen, een krant lezen, nogmaals gapen en tussen de lakens glijden. Afschuwelijk. Of misschien ten einde raad, een postzegelver-

zameling aanleggen of een collectie oude handschriften of handtekeningen. Wie weet, zou ik zelfs wel eenmaal tot de oude pijpen zinken. Zie je mij met moeite bukken, omdat ik mijn schoenveters niet meer kan dichtrijgen? Zie je mij door mijn haar heengroeien, des avonds om tien uur kreunend wat diepe kniebuigingen maken, mij vastklemmend aan de rand van mijn bed, als een drenkeling die een poging doet om boven te blijven. Zie je mij met een kalotje op, een goudse pijp, een vetgemest mops-hondje aan een touwtje achter mij aan, een grote bril op de neus? Mijn hemel Charles, heb je dan geen gevoel?

Brand had zich een tijdlang goedgehouden, maar nu barstte hij in lachen uit en riep:

— Zwijg toch met die onzin, Edward. Jij bent in zulke houdingen en toestanden ondenkbaar.

— Waarom, als ik jouw zin zal volgen? Maar je hebt gelijk, ik zie dit ook niet als mijn toekomst. Neen, wat ik wens, dat is een schone en niet te laat mij roepende dood. Moge ik omlaag storten met mijn vliegmaschine, moge een tegenstander, die mij waardig is, mij het levenslicht uitblazen, als het kon met het schoonste wapen dat er bestaat de degen, zoals Cyrano de Bergerac het voor zichzelf wenste. Zo wens ik mij het einde, amice, en ik bid de hemel, dat het ook zo moge zijn. Maar ik vind dit onderwerp weinig opwekkend en ik zou liever willen terugkeren tot mijn voorstel van zoëven.

— Ah. Was het reeds een voorstel? Ja, dan doen wij beter, ons maar aanstonds reisvaardig te maken. Want jouw voorstellen hebben de eigenaardigheid, dat ze steeds ingewilligd moeten worden.

— Je doet mij onrecht aan, Charles, zei Raffles met voorgewende zachtmoedigheid. Inderdaad heb je gelijk, het zou de voorkeur verdienen, daar eens met eigen ogen te gaan kijken hoe de zaken staan.

— Maar het is mij niet in de gedachten gekomen om dat te zeggen, riep Brand op een toon van wanhoop. Ik voel mij hier zeer wel. Ik kan nog niet ker-

van roeien en paardrijden, ja zelfs een tea bij Lady Dinges kan mij niet afschrikken. Als het moet wil ik zelfs haar dochter over de laatste mode-creatie van Dior horen kakelen, alles liever, dan nu zo hals over kop weer naar Normandië te vertrekken en ons daar te bemoeien met dingen die ons niet aangaan. Ben jij er zo op gesteld, weer tegenover Lupin te komen staan?

— Ik ben daar evenzeer op gesteld, amice, als de koortslidder het is om zich van zijn koorts te bevrijden, als de reiziger in het oerwoud, de slang neer te slaan, die sissend voor zijn voeten oprijst uit het hoge gras. Hij is een zeer gevaarlijke vijand en jij zelf zal je toch zeker niet verbeelden, dat hij de strijd tegen mij heeft opgegeven?

— Dat is waar, dat kan ik niet van hem geloven, antwoordde Brand zacht.

— Je bekent het zelf.

— Maar, waarom het niet aan de politie over te laten? Vroeg of laat moet hij gevat worden.

— Ik denk laat, Charles, héél laat, hernoemde Raffles schouderophalend. Bedenk toch eens, over welke middelen die man te beschikken had. Ben je de holle naald vergeten, die hij door middel van dynamiet liet instorten? En geloof maar, dat dit niet zijn enige toevluchtsoord was. Een man als hij heeft machtige vrienden en beschermers. Hij is uit de leerschool van zijn vader en voor Arsène Lupin bulg ik diep, want ik erken in hem zo niet mijn meester, dan toch op zijn minst mijns gelijke. Maar hoezeer verschilt het karakter van de jonge Lupin van dat van zijn vermaarde vader. Zeker, Arsène Lupin was een misdadiger en er kleefde zelfs bloed aan zijn handen, maar hij vergoot het nooit met moedwil, hij was niet wreed, hij had een groot hart, hij was edelmoedig, om kort te gaan: hij was een leeuw, terwijl zijn zoon het best te vergelijken is met een hyena of jakhals. Zou er

vanavond nog een goede trein naar Londen teruggaan, denk je?

Brand zuchtte even, maar heel zacht, omdat hij wel wist dat zijn lot bezegeld was, en toen antwoordde hij:

— Er zijn nog minstens drie treinen, Edward, en bovendien nog twee boten. Wij hebben voorts een auto en tenslotte nog een eigen motorboot. Wanneer dus inderdaad de aandrang onweersstaanbaar is om dadelijk te vertrekken, de verkeersmiddelen staan tot je dienst. Ik zal mij dadelijk reisvaardig gaan maken.

Raffles legde zijn hand op de arm van de jongeman en zei met een glimlachje:

— Ik geef je deze mooie avond nog, amice. Zorg alleen maar dat Henderson de motorboot gereed maakt. Ik wilde die daarginds wel hebben, want zij kan ons te pas komen. Ook zal het nodig zijn, dat onze brave Bruinvis zo snel mogelijk naar de overzijde van het Kanaal wordt gebracht, zodra wij daarginds een volkomen betrouwbare schuilplaats voor de duikboot hebben ontdekt.

— En de vliegmaschine?

— Die moet voorlopig buiten dienst blijven, Charles. De Duivel der Lucht is in de laatste tijd te veel in opspraak gebracht en ik ben erg blij, dat de kerel, die het toestel wilde stelen, zijn mond heeft gehouden, natuurlijk uit vrees voor Lupin, of misschien wel uit onwetendheid. Wat de reden van zijn stilzwijgen ook mag zijn, ik waardeer ze, want het zou voor mij een zeer grote tegenslag zijn, wanneer de politie zou ontdekken, dat zich achter het mom van de achtbare Lord Aberdeen jarenlang de onvindbare Raffles heeft verborgen.

— Hoe reizen wij beiden? vroeg Brand.

— Wij gaan eenvoudig met een Kanaalboot als toeristen. Dat wil zeggen, dat wij een van de snelste auto's meenemen en Henderson zal ons rijden. En daarginds zullen wij wel zien, hoe verder het beste te handelen.

HOOFDSTUK II

OP FRANSE BODEM

Henderson was door Brand met enkele woorden op de hoogte gebracht, en zoals de jongeman wel voorzien had, de reus vond het volstrekt geen corvee, maar daarentegen een uitstekende grap, want hij begreep instinctmatig dat Arthur een zeer groot en een blijvend gevaar betekende voor de veiligheid van zijn vereerde meester.

Reeds om tien uur was het kleine reisgezelschap te Londen, en daar werden enige vermommingen ingeladen, die daarginds te pas zouden kunnen komen en die daar moeilijk of in het geheel niet verkrijgbaar waren. Henderson reed nu verder met de auto naar Dover, terwijl Brand en Raffles zich met 't grootste gedeelte van de bagage inscheepten aan boord van de «Zeemeeuw», het nieuwe schip van Raffles.

De afspraak was, dat men elkaar te Calais weer zou treffen, maar de snelle «Zeemeeuw», ofschoon de afstand van Londen naar Calais veel groter is dan die van Dover naar dezelfde Franse havenplaats, bereikte ruim twee uren eerder dan de Kanaalboot de overzijde, en daar zij dit voorzien hadden, en Henderson instructies hadden gegeven, zo konden zij zich onmiddellijk naar het hotel aan de kade begeven, op nog geen tweehonderd meters afstand van de grote steiger der Kanaalboten. De beide vrienden lieten zich, nadat alle havenformaliteiten vervuld waren, in het «Hotel de la Gare» inschrijven onder de naam van Lord Palmhurst en diens secretaris Charles Brunt.

Brand kocht onmiddellijk enige ochtendbladen, in de stille hoop, dat misschien in de afgelopen nacht Lupin een onvoorzichtigheid had begaan, en reeds gegrepen was.

Maar in die verwachting werd hij teleurgesteld, want zijn oog viel bijna onmiddellijk nadat hij de *Matin* had op-

geslagen, op een artikel van bijna een kolom lengte, hetwelk uitsluitend was gewijd aan de geheimzinnige inbraken, waarvan de reeks onafgebroken scheen te worden voortgezet.

En geheimzinnig mochten zij waarlijk wel heten, want de dader verscheen eensklaps op een volkomen onverklaarbare wijze in de slaapkamers der dodelijk ontstelde villabewoners, geheel gemaskerd, zonder dat er iets anders van zijn gelaat te zien viel dan de gloeiende ogen achter de maskergaten, met een grote zesloops revolver in de rechtervuist. Achter hem zag men dan meestal een openstaand raam, een openstaande deur, zonder dat men kon begrijpen hoe hij die had kunnen bereiken zonder de hals te breken, de waakhond achter zich aan te krijgen, of een alarmsignaal te doen afgaan.

De gemaskerde inbreker koos blijkbaar bij voorkeur enigszins afgelegen villa's uit, maar dan was ook geen raam hem te hoog, geen slot hem te ingewikkeld. Vingerafdrukken vond men nooit.

De man trad meestal zeer correct op, sprak niet meer dan volstrekt nodig was, met een stem, die klaarblijkelijk veranderd werd door de aanwezigheid van het masker. Van zijn revolver had hij nog maar één enkele maal gebruik gemaakt, toen een gepensioneerd majoor zo onverstandig was geweest, zich eensklaps op hem te werpen. De majoor was niet gedood, maar het schot moest hem toch volkomen hebben verdoofd. Niemand had iets gehoord, en daaruit leidde men niet ten onrechte af, dat de bandiet gebruik moest maken van een automatisch windpistool of van een revolver met een geluiddemper.

Maar het toppunt scheen dan toch wel bereikt te zijn door hetgeen er juist de avond tevoren was geschied in een oud kasteeltje, hetwelk bewoond werd

door een douairière, wier man in de oorlog gevallen was, haar jongste dochter, een mooi meisje van omstreeks achttien jaar, haar broeder, toevallig ook een gepensionneerd militair, met de rang van kolonel, en vijf of zes bedienden.

Men waande dit kasteeltje onneembaar, want het was omgeven door een weliswaar droge, maar dan ook zeer diepe, walsloot met loodrechte wanden en de eigenares had sedert enige tijd de gril, of misschien ook wel de voorzichtigheid, de oude ophaalbrug te doen optrekken, die de enige verbinding vormde met de prachtige, antieke poort, die toegang gaf tot de ruime binnenplaats van het kasteel. Bovendien waren er overal alarmsignalen, er was een zeer valse waakhond, die men 's nachts vrij liet rondlopen, en het slaapvertrek van Markiezijn de Choiseul bevond zich op de vierde verdieping van het oude gedeelte, vensters en deuren waren stevig gesloten, ja zelfs van grendels voorzien, en dat alles had niet belet, dat omstreeks één uur in de nacht de oude dame plotseling ontwaakte, door een eigenaardig schijnsel in haar slaapkamer, en toen sidderend moest constateren, dat de man in het zwart onbeveeglijk, met gekruiste armen, midden in de kamer stond.

Hij moest door een raam zijn binnengekomen, want dat stond op een kier.

Voor de rest ging het als gewoonlijk: de dodelijk ontstelde oude dame, wakker geschrikt uit haar slaap, had haar sleutels moeten afgeven, en de onbeschaamde indringer was vertrokken met medeneming van een groot bedrag, terwijl de douairière in een flauwte viel, waaruit zij pas veel later zou ontwaken.

Aan haar aanwijzingen had men volstrekt niets, want zij kon alleen maar verklaren, dat zij plotseling was wakker geworden, een zwarte gedaante met een revolver had gezien en haar sleutels had afgegeven, die zij onder haar hoofdkussen bewaarde.

De waakhond liep zo gezond als een vis rond op het erf, ofschoon men hem natuurlijk vergiftigd had menen te zullen vinden, geen ruit was uitgesneden, en de deuren waren alle met de gewone

sleutels geopend.

Men meende dus wel te moeten concluderen tot de opvatting, dat hier hulpvaardige leden van het personeel medeplichtig waren geweest, maar de oude dame verwierp deze mogelijkheid met de grootste verontwaardiging, en verklaarde dat zij eerder zichzelf zou verdenken dan een van haar trouwe bedienden. En zo verward was men, zodanig zat de politie met de handen in het haar, dat men zelfs een kort ogenblik de broeder van de douairière verdacht, die geen eigen fortuin had, en die misschien wel misbruik had willen maken van de omstandigheid, dat de «man met de revolver» zoveel schrik inboezemde, dat men hem zonder tegenweer aanstonds alles gaf wat hij verlangde.

Het scheen echter dat monsieur Raoul zich volkomen had kunnen vrijpleiten, maar met dat al stond dit alles van a tot z in de *Matin*, alsof het er volstrekt niets toe deed, dat hier een oude, aanzienlijke naam door het slijk werd gesleurd.

Toen Brand de lezing van het grote artikel beëindigd had, deelde hij het voornaamste van de inhoud aan Raffles mede, die een ogenblik in diepe gedachten bleef zitten, en eindelijk zei:

— In beginsel zou men wel bijna geneigd zijn, die broeder als de dader aan te zien. Neen, protesteer niet, zulke dingen zijn meer gebeurd. De ongeschondenheid van de sloten, het zwijgen van de hofhond, het volkomen ontbreken van voetsporen zou daarop kunnen wijzen. En adellijk of niet, mensen, die aan geldgebrek lijden, grijpen menigmaal naar zulke voor de handen liggende middelen, ook al zijn zij misdadig. Ik neem dus de onschuld van de broeder niet zo voetstoots aan, ofschoon ik onmiddellijk erken dat hiermede de andere inbraken nog volstrekt niet verklaard zijn, want dat hij die ook zou hebben gepleegd, is natuurlijk nonsens.

— Het is waar, als hij het niet deed, hernam Brand peinzend, dan moet het raadselachtig worden genoemd, hoe de dader binnenshuis kwam, zonder dat er ook maar een slot verbroken of een ruit

uitgesneden werd, en zonder dat de hof-hond blafte.

— O, iemand zou hem van binnen de deur hebben kunnen openen, meende Raffles luchtig.

— Maar dat zou dan op medeplichtigheid van een der bedienden wijzen, zei Brand.

— Daar heb je het al. Men houdt er alleen maar rekening mee, dat ongewenste bezoekers 's nachts komen, en dan pas wordt de hond losgelaten. Maar zo'n beest kan onmogelijk overal tegelijk zijn en het moet al heel gemakkelijk zijn voor iemand die binnenshuis is, het juiste ogenblik af te wachten, en dan de deur voor zijn medeplichtige te openen.

— Maar dan zou ik, als ik mij had laten insluiten, de zaak liever zelf maar dadelijk opknappen, meende Brand.

— Ik zeg ook niet dat dat niet inderdaad geschied is, amice. Wij moesten het maar eens gaan onderzoeken. Ik heb altijd buitengewoon veel belang gesteld in de werkwijze van mijn concurrenten, want ik heb mij nooit voor volleerd uitgegeven, en men kan altijd wel, zelfs van de minder groten, iets opsteken wat de moeite waard is. Ik kan niet anders dan eerbied koesteren voor de manier, waarop Lupin te werk gaat, als hij het inderdaad is, en dat blijf ik nog altijd geloven.

— En als je zijn methode zult hebben doorgrond?

— Wel, dan zal ik hem doen arresteren, antwoordde Raffles kalm. Waarschijnlijk zou ik dat niet doen, als ik alleen maar te maken had met die zogenaamde « vrouw in het zwart », want alles welbeschouwd is het toch inderdaad niet onmogelijk, dat zij het gestolen geld op dezelfde wijze besteedt als ik het doe. Zij zou dan een soort volgelinge van mij zijn, maar ik geloof nog niet zo erg aan haar voornemens en haar geheimzinnige briefjes, met witte inkt op gitzwart papier geschreven, en bovendien rijst zij niet in mijn achting, door de medeplichtige te zijn van Arthur Lupin, die in elk geval een groot booswicht is.

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn, meende Brand. Wij moeten ons natuur-

lijk om te beginnen zo spoedig mogelijk begeven naar het toneel van de strijd, en als wij eenmaal daar zijn, zal ik proberen, zonder opzien te baren, eens een kijkje te gaan nemen in de herenhuisen en de kastelen, die voor een bezoek van Lupin nog in aanmerking zouden kunnen komen. Ik vrees dat het er zoveel niet eens meer zijn. Ben je niet te vermoeid om vandaag nog verder te reizen?

— Niet in het minst. Stel je voor dat een zeereis mij zou vermoeien. Mijne-twege kunnen wij aanstonds weer verder gaan.

— Neen, wij zullen eerst op de komst van Henderson wachten, ik betwijfel of hij bekend is met de wegen hier in het noorden, en het is een rit van minstens een uur of tien van Calais tot, bijvoorbeeld, Cherbourg. Mij dunkt dat wij daar ons hoofdkwartier moesten opslaan. Ik denk er daarom over, hem achter het stuurwiel af te lossen, dan kan hij zich bij jou voegen op de motorboot. Als wij tegelijkertijd weggaan, zullen jullie niet zoveel later aankomen dan ik, omdat ik met mijn wagen een grote omweg moet maken, terwijl jullie met de boot in een lijnrechte richting kunt varen. En nu zullen wij maar eens naar de aanlegplaats gaan; het wordt daar al druk, en als de boot op tijd is, moet zij over twintig minuten vast maken.

En de boot was op tijd, op de minuut af.

Er waren vrij wat passagiers, die zich aanstonds naar de douaneloods moesten begeven, maar Henderson bleef aan boord, en men zag duidelijk zijn reusachtig lichaam zich heen en weer bewegen over het dek, terwijl hij zijn bevelen gaf, en toezag bij het uitladen van de grote, snelle Rolls Royce.

Binnen tien minuten was alles afgelopen, de hekken werden geopend, en de reizigers mochten zich verspreiden naar hun eigenlust en welbehagen.

De auto stond nu aan de andere zijde van het hoge hek, en Henderson vroeg dadelijk, zodra het wat rustiger om hen heen werd:

— Waarheen nu, mylord?

— Wij zullen weer moeten scheiden,

James, antwoordde Raffles glimlachend. Ik neem nu de wagen en jij zult met mijnheer Brand de boot naar Cherbourg brengen. Maar ik wilde liever niet, dat wij nu reeds vertrokken, want dan zouden wij daar in de loop van de nacht aankomen, en dat wil ik liever vermijden. Dus eerst een goed hotel opgezocht, ons hier zo goed mogelijk de tijd verdreven en dan een soort veldtochtplan opgemaakt. Morgen zullen wij zo vroeg mogelijk opstaan bij het kriecken van de dag en dan kunnen wij in de loop van de namiddag Cherbourg bereikt hebben.

Na zich van voldoende levensmiddelen voorzien te hebben, en nadat Brand en Henderson bovendien nog wat geconserveerd vlees hadden ingeslagen, teneinde aan boord te kunnen lunchen, nam men nogmaals afscheid, met de afspraak, elkander te Cherbourg te zullen terugvinden op het hoofdplein, bij de monumentale fontein, of anders tegenover het voornaamste hotel van de stad, aan datzelfde plein gelegen.

Raffles zou daar voorlopig zijn auto geparkeerd laten staan, zodat zij de wagen onmiddellijk zouden zien.

Het was een verrukkelijke dag, en Raffles, een van die benijdenswaardige mensen, die best alleen kunnen zijn, genoot van de rit, zoals hij in lange tijd niet genoten had. Hij kende de weg uitstekend en behoefde geen enkele maal iets te vragen.

Om drie uur stopte de gróte reiswagen van Raffles te Cherbourg tegenover de fontein.

Zo besloot hij dus, dadelijk zijn in-trek te nemen in het fraaie hotel « De Gouden Lelie » en naar de haven te gaan om daar de komst van de « Zeemeeuw » af te wachten.

De zee was kalm, de boot liep zo snel mogelijk, en een half uur later rondde zij het havenhoofd. De opvarenden moesten Raffles hebben herkend, want Henderson wuifde als een bezetene met zijn zakdoek.

HOOFDSTUK III

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

Vauville is een klein badplaatsje, schilderachtig gelegen aan de westkust van het Departement de la Manche, dat echter hoofdzakelijk in het midden van de zomer bezocht wordt door de bewoners van Cherbourg, die hier een paar weken komen genieten van de zilte zee-lucht, en van de schone omgeving.

Het plaatsje ligt gedeeltelijk boven op een tafelberg, gedeeltelijk op de helling, en het behoort tot een van de oudste van Normandië.

Er voert een smal paadje naar het strand, er zijn nog een paar weggetjes, misschien nog smaller, die naar links en naar rechts voeren en dat is eigenlijk alles, behalve natuurlijk de hoofdweg die landinwaarts voert, en die door auto's bereden kan worden. Tenminste wanneer het niet al te hard regent, lange tijd achter elkaar, want dan wordt de verharde grintweg een modderpoel

gelijk, waarin de wielen tot aan de assen kunnen wegzinken.

De vroede vaders zijn het er over eens geworden, dat er een nieuwe asfaltbestrating moet komen, maar voorlopig ontbreken de centjes, zodat men het nog maar met de oude weg moet doen.

Die weg splitst zich al tamelijk spoedig, een deel gaat verder naar Cherbourg, een andere tak buigt zich naar het zuiden, en niet ver van die wegsplitsing verrijst het kasteel van Markies Raoul de Cahussac, de laatste spruit van een uitstervend geslacht, vroeger een der machtigste van Normandië, en waarvan thans alleen nog maar enige zijtakken bestaan.

Raoul was op dat tijdstip omstreeks vijftig jaar en gehuwd met een nog zeer bevallige vrouw, die de veertig jaren nog niet overschreden had, de dochter uit

een eveneens adellijk geslacht, dat der Kermanecs.

Germaine de Cahussac, blond en tener, van een fragiele schoonheid, had slechts aan één kind het leven geschonken en dat was een meisje, hetgeen voor de markies een bittere teleurstelling was en dat altijd gebleven. Hij had zijn vrouw ongetwijfeld lief, maar altijd was er nog een soort van stom verwijt in zijn blikken te lezen, als hij keek naar het kleine meisje, dat vrolijk met haar bal in het grote park speelde, geheel onbewust van wat er in haar vader omging, die zijn geslacht, althans in de mannelijke linie, zag uitsterven, en iedere dag meer de hoop zag verdwijnen, dat zijn vrouw hem nog een opvolger zou schenken.

Het kasteel is vrij hoog gelegen, halverwege de machtige rots, en men kan mijlen ver over het land uitzien, in bijna alle richtingen. Aan alle kanten, behalve aan de zeezijde, is het kasteel door een groot park omgeven, en de trots van de Cahussac's waren en zijn nog steeds de eeuwenoude kastanjeboomen, en de twee of drie prachtige beuken, die in de zomer een koele schaduw spreiden onder hun machtige kronen.

In dat park liggen, met nog enkele andere kleine gebouwtjes, de garage, de stallen, waar meestal van tien tot twaalf paarden staan, het aardige chalèt van de rentmeester, en de geweldig grote broeikassen, waarop Markies Raoul eveneens zeer trots is. En niet ten onrechte, want zij verschaffen hem bijna het gehele jaar door de heerlijkste vruchten en bloemen.

Voor een groot gedeelte is het park omgeven door een niet al te hoge muur, welke wordt vervangen door een hek, drie meter hoog, met gepunte stijlen, daar, waar de voorgevel van het kasteel begint.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag van een heldere zomerdag, zonder een wolkje aan de lucht, toen een eenvoudig gekleed man, met een klein valies in de hand, aanbelde aan het voornaamste, zwaarvergulde hek, recht tegenover de hoofdingang van het

kasteel, die eigenlijk een ware poort was, met gebeeldhouwde leeuwen ter weerszijden, rustend op zware kolommen.

Het duurde enige tijd voor er een bediende kwam aanlopen, die reeds het hek wilde openen, maar zich bedacht, een onderzoekende blik wierp op het bolhoedje van de man aan de andere kant van het hek, over zijn keurig geborstelde, maar toch blijkbaar veelgedragen kleren, over het valies van imitatie leer, en toen over het gelaat met de korte bakkebaardjes. Zijn stem klonk tamelijk kortaf, toen hij in die man de op een betrekking uitzijnde bediende meende te herkennen en vroeg:

— Wel? Wat verlangt u?

— Ik zou gaarne met mijnheer de markies spreken, zei de man aan de andere kant van het hek op nederige toon.

— Met mijnheer de markies spreken? Hebt u een uitnodiging?

— Neen. Ik kom solliciteren.

— Maar er valt hier niets te solliciteren, antwoordde de bediende, een weinig ongeduldig. Het personeel is compleet. Wij hebben pas eergisteren een nieuwe huisknecht aangenomen, die eigenlijk overcompleet is.

— O, er valt in zo'n groot huis altijd wel iets te doen, hernam de bezoeker met een licht schouderophalen. Dien mij maar bij mijnheer de markies aan, ik weet bijna zeker dat hij mij zal aannemen.

— Ik denk er niet aan, luidde het antwoord. Ik wil geen standje krijgen. Werkelijk, amice, ging de bediende nu op een heel andere toon voort, nu hij daar een collega voor zich zag, werkelijk, probeer het liever ergens anders. Wij zijn hier met ons twaalven. Alles bij elkaar gerekend natuurlijk. En de markies zal natuurlijk geen dertien bedienden willen hebben. Hij is nogal bijgelovig.

Neen, neen, dat haal ik niet aan. Het spijt me, werkelijk, maar ik durf hem voor zo iets niet lastig vallen, adieu, en goed succes. Ik maak het hek niet voor je open.

De bediende draaide zich om, en hij had al een pas of tien gedaan, toen hij eensklaps zeer verwonderd bleef staan,

want hij had het grint achter zich horen knersen; tot zijn stomme verwondering stond de man al in het park, en deed met een gemoedelijk klapje het hek dicht.

— Dat spaart je de moeite van berouw te moeten gevoelen, zei de bezoeker rustig. Ga me nu maar voor, het hek stond aan.

— Het hek was gesloten, onbeschaamde kerel, zei de bediende, bleek van drift. Hoe durf je hier zo maar binnenkomen? Ga dadelijk weer terug of...

Maar eensklaps hield hij op, en hij had naderhand zelf moeilijk kunnen zeggen, waarom hij dat deed. Waren het de bevelende, grijze ogen, waren het de sterke, vierkante schouders, was het de gehele hooghartige houding van de man, die daar zo plotseling door een gesloten hek was heen gekomen?

Wat het ook mocht zijn, hij bromde maar iets in zichzelf en zei toen kortzellig:

— Dan trek ik er mij ook verder niets van aan, maar ik zal de markies zeggen hoe je hier bent binnengedrongen.

— Dat zal ik zelf wel doen, beste kerel, zei de sollicitant rustig. En ik weet zeker dat mijnheer de markies in zijn vuistje zal lachen, als hij zulk een handige bediende krijgt. Zeg, dat ziet er hier goed uit. Zijn er gasten?

— Raakt jou dat iets? vroeg de gegalonneerde kuitbroek grof.

— Natuurlijk raakt mij dat iets. Ik wil toch graag weten met wie ik hier in huis te doen zal krijgen?

— Dus je denkt dat de markies je in dienst neemt?

— Vast en zeker. Wedden?

De bediende scheen een ogenblik te aarzelen, en zei toen plotseling:

— Ik verwed er honderd francs onder, dat je dadelijk aan de deur wordt gezet.

— Houd ze dan maar vast klaar, zei de ander rustig. Sakkerloot, dat is een prachtige ingang. Dat vind je niet veel meer, allemaal echt marmer aan die pilaren. En zowaar die leeuwen ook. Het ziet er goed uit, het ziet er drommels goed uit. Veel verval zeker?

— Dat gaat je niets aan. Je zult er je

vingers niet aan blauw tellen.

— Ik hoop juist van wel. Zo, daar zie ik al het tennisveld. Dus er zijn gasten, maar zeker nog niet veel.

De bediende haalde alleen maar de schouders op en voerde nu de lastige sollicitant een ruime vestibule binnen, met een parketvloer, zeker zo oud als het huis zelf, en met de grootste zorg onderhouden, enkele fraaie schilderstukken aan de wanden, van de hand van oude Franse en Vlaamse meesters, een geweldige, eikenhouten trap, aan de voet waarvan aan weerszijden een welgewapend ridder stond, in een koperen harnas gestoken, het vizier van de helm neergeslagen, de een met een breed slagzwaard, de ander met een lamp in de vuist geklemd.

Zij leken wel twee bewakers te zijn van die trap, gereed om toe te slaan, wanneer iemand ongevraagd tussen hen zou willen doorgaan.

Hier en daar lagen dikke tapijten, uit Perzië en Koerdistan.

De bediende scheen in deze vestibule een ogenblik te weifelen, maar voor hij nog een besluit had genomen, werd hem de moeite van een oplossing bespaard, want op dat ogenblik ging een der deuren ter rechter zijde van de vestibule open, en Markies Raoul de Cahussac trad te voorschijn, gekleed in een witte flanellen pantalon en tennisshirt.

Hij was een goed gebouwd en rijzig man, ondanks zijn vijftig jaren, en al was zijn haar ook bijna geheel wit.

Hij had het lichaam van iemand, die veel in de buitenlucht vertoeft, en bijna zijn gehele bestaan besteedt aan sport.

Er lag echter een heerszuchtige trek om zijn dunne lippen, en ook zijn ogen spraken ervan, dat hij gewend was te bevelen.

Hij wilde zich naar de voordeur begeven, maar stond stil op het zien van de vreemdeling, monsterde hem even, en vroeg toen kortaf:

— Wie is die man?

— Iemand die op het kasteel een betrekking zoekt, markies, antwoordde de bediende, een weinig aarzelend.

— Is het gewoonte, die lieden aan de voorzijde van het kasteel binnen te la-

ten? vroeg de markies, de wenkbrauwen fronsend.

De bezoeker scheen zich gaarne vrienden te maken, want hij trad dadelijk een stap naar voren, en zei, met de hoed in de hand:

— Deze man is er geheel onschuldig aan, mijnheer de markies, ik verzeker het u. Ik drong echter zo aan, en ik liep hem zover vooruit, dat hij mij onmogelijk kon inhalen. De zaak is dat hij mij in het geheel niet wilde toelaten, hij dacht dat u mij toch niet zoudt willen ontvangen.

— Dan heeft Victor bij uitzondering eens goed gedacht, hernam de edelman koeltjes, terwijl hij zijn weg naar de deur voortzette.

— Mijnheer de Markies...

Raoul de Cahussac draaide zich een weinig om en zei half over zijn schouder:

— Ik heb op het ogenblik niemand nodig, beste vriend. Mijn personeel is voltallig en meer dan dat.

— Maar gij zult er minstens drie kunnen wegzenden, markies, als gij mij aanneemt, zegde de bezoeker. Ik kan niet alleen uitstekend tafeldienen, maar ik ben een volleerd chauffeur en monteur, ik ken veertien automerken door en door, waaronder Amerikaanse, Engelse en Franse, ik kan desnoods de kok vervangen, en ik spreek vloeiend Italiaans en Engels. Dat laatste is niet zo verwonderlijk, want ik ben een Engelsman. Ik kan met paarden omgaan, hen roskammen, afrijden, en zelfs voor een wedstrijd gereed maken, want ik ben trainer geweest. Ik kan gasten ontvangen, en lastige, ongewenste bezoekers weer heenzenden, zelfs wanneer zij zo ongewenst zijn als ik. Kortom, ik zou evengoed de plaats van de butler kunnen innemen, zowel als die van uw kamerbediende, want ik ken alle modes door en door, ik voeg mij aanstonds naar de smaak van mijn meester, en ik ben discreet.

De markies had een paar malen een opmerking willen maken, maar nu zweeg hij, keek de man eens onderzoekend aan, begon zachtjes te lachen, trad eensklaps op een der deuren toe, wierp die wijd

open en zei:

— Wij zullen eens praten. Ga hier binnen. Dit is mijn werkkamer. Ik zal u vijf minuten geven, en niet langer.

De verblufte bediende moest het aanzien, hoe zijn strenge meester zover ging, een sollicitant in zijn werkkamer te laten, terwijl deze soort werkzoekenden meestal te woord werden gestaan in de vestibule of op de stoep.

En nu stonden de beide mannen tegenover elkander; de markies nam de bezoeker nog eens zeer nauwkeurig op, ging achter een prachtig bewerkt, antiek schrijfbureau zitten, en begon, zijn hand reeds uitstekend:

— Laat mij om te beginnen je getuigschriften maar eens zien. Als je je werk inderdaad zo goed verricht als je Frans spreekt, dan is er hier wellicht een plaats voor je.

De bezoeker had de hand in zijn binnenzak gestoken, nam daar een portefeuille uit, haalde er een in tweeën gevouwen stuk papier uit, dat van een zegel was voorzien, en stak het de heer des huizes toe.

De markies keek het stuk in, draaide het om, las het nog eens door, en vroeg toen afgemeten, en in de grootste verbazing:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat is dit?

— Het staat er bovenaan gedrukt, markies, antwoordde de bezoeker onverstoorbaar. Het is een aanstelling als detective van Scotland Yard en naar u ziet is het ondertekend door hoofdinspecteur Phileas Baxter. In dat stuk worden alle politieautoriteiten verzocht, voor zover zij in Europa aanwezig zijn, mij hun hulp te verlenen bij alles wat ik noodzakelijk mocht achten bij de opheldering van een misdrijf of de achtervolging van een misdadiger.

Er vertoonden zich 'n paar rode vlekjes op de wangen van de markies toen hij toornig uitriep:

— Houdt gij mij voor de gek, mijnheer? Denkt gij dat ik geen Engels ken? Ik zie wel wat er staat, ik wil alleen maar weten wat het te betekenen heeft. Wat was dat voor een dwaze grap, zo even? Wat wilt gij eigenlijk?

— Wel, hier in dienst komen, markies.

— Maar waarom in 's hemelsnaam? Als gij een detective zijt?

— Juist daarom, markies.

Markies de Cahussac schudde even het hoofd, streek de hand door zijn welig haar, keek nogmaals het gedrukte formulier in en vroeg toen:

— Uw naam is Erwin Maccolay?

— Om u te dienen, markies. Ik ben detective van de eerste graad, hetgeen wil zeggen dat mij ook menigmaal diplomatieke zendingen van gewicht worden toevertrouwd, en ik wil u niet langer ophouden en in onzekerheid laten: ik ben hier gekomen in verband met de talrijke inbraken, die hier in het verloop van slechts enkele weken in de buurt hebben plaatsgevonden.

— Maar die inbreker is hier niet geweest, riep de markies verbaasd uit.

— Nog niet, maar hij zal wel komen, antwoordde Maccolay bedaard.

— Hij zal wel komen? herhaalde de edelman, de wenkbrauwen fronsend. En waarom denkt gij dat, als ik vragen mag?

— Omdat het voor iedereen duidelijk te zien is, markies, dat met een bepaalde regelmaat deze inbraken zich in westelijke richting voortzetten. Wanneer gij eens alle berichten dienaangaande naast elkaar zoudt leggen, volgens chronologische volgorde, dan zou het u ook onmiddellijk opvallen, dat er een bepaalde « trek naar het westen » plaats vindt, met slechts weinige terugsprongen, als ik het zo noemen mag, die slechts kunnen dienen om de politie op een dwaalspoor te brengen. Welnu, Lupin werkte drie nachten geleden in een villa, op nauwelijks drie mijlen hier vandaan, en als hij logisch te werk gaat, moet hij dezer dagen bij u zijn opwachting maken.

De markies was bleek geworden en stamelde:

— Lupin, zegt gij? Gij bedoelt toch niet dat hij de bedrijver is van al die wandaden?

— Toch wel, markies. Ik ben er zelfs bijna zeker van.

— Maar dat is een schandaal, dat is onduldbaar, riep de Cahussac opgewon-

den. Ik zal mij onmiddellijk in verbinding stellen met de politie van Vauville, en...

De Londense detective hief glimlachend de hand op, en viel hem in de rede:

— Ik zou u juist willen verzoeken, markies, dit vooral na te laten. Wij moeten, een ogenblikje. Gij staat mij zeker wel toe dat ik plaats neem? Het is begrijpelijk, dat men een bediende geen stoel aanbiedt, nietwaar, maar gij weet nu dat gij met een Londense man van Scotland Yard te doen hebt.

— Ik vraag u excuus, mijnheer, zei de markies levendig. Ik ben volkomen in de war.

— Dat kan ik mij voorstellen, en toch is daartoe volstrekt geen reden, zei Maccolay glimlachend, terwijl hij ging zitten, en zijn ene been over het andere sloeg, want als gij de politie van Vauville er maar buiten laat, zullen wij de bandiet spoedig genoeg te pakken hebben. Ik wil volstrekt geen kwaad zeggen van de Franse politie, maar Vauville is toch maar een zeer klein plaatsje, en wij moeten zelfs de kans vermijden, met ongeoeffende mannen te doen te krijgen, die niet zouden zijn opgewassen tegen een zo sluwe bandiet als Lupin.

— Maar, dit is toch eigenlijk 'n Franse aangelegenheid, mijnheer. Ik kan mij niet goed begrijpen, waarom een Engelse detective...

— Gij zult het aanstonds volkomen begrijpen, markies. Laat ik u, om te beginnen, zeggen dat Lupin zich te Londen heeft schuldig gemaakt aan een ernstig misdrijf, waarvoor ook wij hem zoeken, en om u de gulle waarheid te zeggen, begonnen wij langzamerhand ons vertrouwen te verliezen in de bekwaamheid van de politie in deze streek. Maar bovendien zijn wij er bijna zeker van, dat Lupin op dit ogenblik samenwerkt met een Engelse vrouw, die gedurende enige maanden Londen onveilig heeft gemaakt, en die daar bekend staat als « de vrouw in het zwart ». Gij moet stellig in de krant over deze geheimzinnige nachtelijke verschijning gelezen hebben.

— Mijn hemel. Is het de vrouw met

de parelmoeren revolver? riep de Cahussac in de grootste schrik uit.

— Dat vermoeden wij althans, zei Maccolay. Het is dus wel degelijk een Engelse zaak geworden. En al denken wij er natuurlijk niet aan, ons te mengen in het werk van de Franse collega's, Scotland Yard heeft niettemin geoordeeld, dat een Engelse detective de zaken eens moest gaan opnemen, en alzo trachten, snel en krachtig een einde te maken aan het optreden van die schurk.

— Dat alles begrijp ik, mijnheer, ik begrijp het volkomen, maar ik zie nog niet in waarom gij juist mijn kasteel hebt uitgezocht, en daar uw intrede wilt doen als bediende.

— Maar dat is toch zeer eenvoudig, antwoordde de detective, terwijl hij heel even de wenkbrauwen fronste. Uw kasteel ligt afgelegen, het is bekend dat gij schatrijk zijt, voor zover ik er over kan oordelen is het niet zo heel goed beschermd tegen inbrekers, en als Lupin niet bijtijds gearresteerd wordt, dan ligt het in de aard der zaak, dat hij zijn strooptocht tot hier zal voortzetten. Waarom, dat vraag ik u, zou hij plotseling ophouden bij de villa van de majoor, die hij drie dagen geleden plunderde? Als ik Lupin was, zou ik daar geen reden hoegenaamd toe zien.

De Cahussac was verbleekt, streek zich een paar malen over het voorhoofd, dacht diep na, wierp nogmaals een blik op de aanstelling van de detective, en terwijl hij het papier opvouwde en weer teruggaf, zei hij:

— Zeg mij ronduit wat uw plannen zijn, mijnheer. En als ik het mijne kan bijdragen, zonder gevaar voor de mijnen om die ellendeling in handen te krijgen, dan kunt gij op mij rekenen.

— Dat is volkomen geredeneerd naar mijn hart, riep Maccolay opgetogen uit. Ik denk dat wij het wel eens zullen worden. Weinu dan, markies, niets is beter om een valstrik te kunnen opstellen dan een voortdurend, niet in het oog lopend verblijf in het betreffende huis. En hoe zou dit beter kunnen geschieden dan door een gewaande bediende? Die kan overal komen, zonder dat het opvalt, hij kan zijn helpers spreken

waar en wanneer hij wil, en hij kan bijtijds op zijn post zijn, wanneer het gevaar nadert. Bijvoorbeeld, hebt gij Lupin ooit van aangezicht tot aangezicht gezien?

— Neen mijnheer, tenminste niet bij mijn weten. Maar men zegt dat hij zich herhaaldelijk vermomt, en in de verkleedingskunst een meester is.

— Ongetwijfeld. Maar ik zeg u dat ik hem ondanks alles spoedig zou hebben doorgrond. En dat is heel veel waard. Want zelfs een man als Lupin moet het huis leren kennen, dat hij tot het toneel van zijn wandaden wil maken. Hij gaat er dus in een of andere vermomming heen, ofwel, hij zendt een medeplichtige, die hem de nodige inlichtingen moet verschaffen. Gij hebt hier gasten, naar ik reeds gezien heb. Zijn er veel?

— Op het ogenblik slechts zeven.

— Logeren zij hier op het kasteel?

— Allen.

— Kent gij hen goed?

— Zonder enige uitzondering zijn het goede vrienden van mij of van mijn vrouw en dan is er een kostschoolvriendin van mijn dochter Lucie.

Juist op dat ogenblik werd de deur geopend, de bezoeker sprong haastig op, en Cahussac was verbaasd over de plotselinge verandering van het gelaat van de vreemdeling, dat nu weer dat van de onderdanige huisknecht was, die om een betrekking komt vragen.

Op de drempel stond een bijzonder mooi meisje van een jaar of negentien, met overvloedig, glanzend haar, en prachtige, zielvolle ogen, van een goudbruine kleur.

Zij had haar tennisracket nog in de hand en bleef verbaasd staan op het zien van de vreemdeling, die daar bedremmeld zijn hoed stond rond te draaien.

Een kort ogenblikje was het stil, en toen zei de markies op zijn gewone, enigszins afgebeten toon:

— Ik heb deze man zoëven in dienst genomen, Lucie. Zijn naam is Erwin. Hij is een Engelsman. Stil maar, meisje, ik weet al wat je zeggen wilt: het personeel is ruimschoots voltallig, maar bedenken dat wij nog méér gasten te wacht-

ten hebben, en ook dat deze man veel kundigheden heeft. Nietwaar, vriend, je kunt toch paarden verzorgen, chaufferen, tafeldienen, de butler vervangen, zoals je zei?

— Bovendien kan ik met een zeilboot omgaan, markies, en op muziekavondjes kan ik vioolspelen of zingen.

— Maar dat is een lopend wonder, riep het jonge meisje vrolijk uit, toch nog wat verbaasd, omdat zij zoëven een sollicitant op een stoel had zien zitten, en dat was nu eigenlijk niets voor haar vader, een edelman van de oude stempel, die van democratische beginselen niets wilde weten. Weet mama het?

— Nog niet. Geef deze man maar over in handen van Victor, laat die hem een kamertje aanwijzen, en zorgen dat hij een livrei krijgt. Je zoudt immers vanavond reeds in dienst kunnen treden, Erwin?

— Als het moet onmiddellijk, antwoordde de man haastig.

— Wacht dan nog even hier, ik zal Victor roepen, zei Lucie; zij huppelde weer heen en liet 'n geur van viooltjes, gezondheid en jeugd in het vertrek achter.

Toen haar zachte voetstappen waren weggestorven, zei de detective, haastig een stap naar voren doende:

— Ik ben u zeer dankbaar voor uw hulp, markies, en ik bemerk met blijdschap dat gij ons kleine komplot zelfs voor mejuffrouw uw dochter hebt willen geheimhouden.

— Dat acht gijzelf toch ook beter?

— Ongetwijfeld, markies. Het is volstrekt niet nodig dat de dames aan het schrikken worden gemaakt, en bovendien, een vrouw speelt alleen maar goed komedie, als het in haar eigen belang is, en een man als Lupin heeft zeer fijne voelhorens, en zou al heel gauw bemerken wat er hier aan de hand is. A propos, Victor zei mij dat gij pas een paar dagen geleden een nieuwe bediende in dienst hebt genomen. Had hij getuigschriften?

— Uitnemende.

— Mondelinge?

— Dat niet. Zij waren geschreven, maar ondertekend met bekende namen.

— Dan zal ik u moeten verzoeken, mij die getuigschriften zo spoedig mogelijk te tonen. Men kan niet te voorzichtig zijn.

— Maar ik heb ze de man natuurlijk aanstonds teruggegeven, riep Markies de Cahussac uit.

— Dat is jammer, dan zal ik er iets anders op moeten vinden. Ik zal onmogelijk iets goeds kunnen uitwerken, als ik niet van tevoren volstrekt zeker ben van de betrouwbaarheid van al uw bedienden. Want ik wil u wel dadelijk zeggen, markies, dat naar mijn vaste mening Lupin in de meeste huizen waar hij heeft ingebroken, een medeplichtige moet hebben gehad, die voor hem 's nachts de deur opende. En wie zou dat beter kunnen zijn dan een hulpvaardige bediende? Ik moet u dus verzoeken, jegens iedereen, ook jegens mevrouw de markiezin, het strengste stilzwijgen in acht te nemen. De zaak moet alleen tussen ons blijven, en dan zou het mij niet verwonderen, als wij binnen enkele dagen resultaten zagen. Wat mijn optreden als bediende betreft, ik durf u verzekeren dat gij u daarover niet zult beklagen. Ik zal nu dadelijk heengaan om de nodige voorbereidselen te treffen, ik zal mijn koffertje naar het mij aangegeven vertrek brengen, wat vooral niet te veraf mag liggen, en vanavond keer ik terug om mijn dienst te aanvaarden.

Maccolay boog, de markies boog, een kort ogenblik leek het zelfs alsof hij zijn hand wilde uitsteken, maar hij bedacht nog bijtijds, dat een markies zelfs aan een detective de hand niet reikt, en daarom bleef het bij het voornemen, en nam hij weer achter zijn schrijfbureau plaats.

Toen Maccolay de vestibule bereikte, trad hem juist Victor tegemoet, die blijkbaar reeds was ingelicht, en niet zonder bewondering opkeek naar die grote man naast zich, die het wonder had weten klaar te spelen, zich na een gesprek van vijf minuten door de markies te doen aannemen.

Hij bracht hem naar een aardig gemeubeld kamertje in een zijvleugel van het grote kasteel, de gewaande bediende ontpakte er zijn koffertje, kreeg een ka-

mersleutel, en verliet het kasteel, met de belofte, 's avonds na het diner te zullen terugkomen.

Toen hij weer buiten het hek stond, en nog eens omkeek, mompelde hij ver-

genoegd voor zich heen:

— Nu ben je in de vesting, John Raffles, en het zal alleen aan je zelf liggen, of je Lupin in handen krijgt.

HOOFDSTUK IV

DE VROUW IN HET SPEL

Er waren drie dagen verlopen sedert Raffles op het kasteel als bediende in dienst was getreden, en de markies, die toch van zijn vijftiende jaar af te doen had gehad met personeel, wist niet, wat hij meer moest bewonderen in deze man, wiens vak toch detective was, zijn correctheid in het tafeldienen, zijn bescheidenheid, zijn vlugheid in het opvolgen van de lastigste bevelen, zijn kennis van paarden, of zijn smaak in het arrangeren van bloemen op feesttafels.

Hij vroeg zich af hoe 't toch mogelijk was, dat die volmaakt afgerichte bediende nog de tijd kon vinden, als detective alles te doen wat nodig was om de valstrik op te zetten voor Arthur Lupin.

Zo deelde hij, bijvoorbeeld, reeds de eerste de beste dag aan de Cahussac mede, dat hij niet zonder veel moeite de kamer van de onlangs in dienst genomen bediende had doorzocht, Percy Hudson was de naam van deze man, maar vruchteloos zijn koffer en zijn ladekast had doorzocht. Getuigschriften had hij nergens kunnen ontdekken.

Reeds dit was voor de ongerust geworden markies meer dan voldoende aanleiding om de man onmiddellijk weg te zenden, en niet zonder inspanning wist Raffles hem te overtuigen, dat dit al zeer dom zou zijn, daar het immers zeer goed mogelijk was, dat die Hudson, als men hem maar zijn gang liet gaan, de gewaande detective op het spoor zou brengen van Lupin.

Raffles had Brand zowel als Henderson in hinderlaag opgesteld, en zij hadden in opdracht, de weg nauwkeurig in

het oog te houden, en zich ervan te vergewissen of niemand zich op enigszins verdachte wijze in de nabijheid van het kasteel ophield.

Raffles zelf kende het gehele kasteel reeds na de tweede dag alsof hij er zelf de bouwmeester van was geweest, en er was geen kast, geen donkere gang, geen bergplaats, geen torenkamertje, hoe klein ook, of hij zou het in de dichtste duisternis hebben weten te vinden, waar hij zich ook ergens mocht bevinden in het grote huis, zo groot, dat het meestentijds niet eens in zijn geheel bewoond werd. Het telde niet minder dan zes en vijftig vertrekken, waarvan er tien zelfs niet waren gemeubeld, terwijl in twaalf andere de oude, fraaie meubels stonden, meestal bedekt met stofwerende hoezen, die er slechts werden afgenomen, wanneer het aantal logeergasten zozeer toenam, dat er gebrek aan kamers dreigde te ontstaan.

Zo had Raffles ontdekt dat er twee deuren waren aan de achterzijde van het huis, uitzijnde op de grote moestuin, waarvan er een ten dienste van het personeel was, dat hier in- en uitging, wanneer er boodschappen gedaan moesten worden, of wanneer er vrije dagen of avonden waren aangebroken.

Drie dagen waren nog niet verlopen, of Raffles' wantrouwen in de pas in dienst getreden Engelsman Hudson nam toe. Er was nog meer; hij bemerkte dat ook die man hem wantrouwde. Toch wist Raffles met volkomen zekerheid, dat Hudson onmogelijk iets kon hebben afgeluisterd van het gesprek, hetwelk in

de studeerkamer van de Cahussac was gevoerd, want op dat tijdstip bleek de man juist uit te zijn met een boodschap die hem minstens drie of vier uren van huis zou houden. Hij was toen namelijk aan het rondbrengen van invitaties voor een soirée, welke diezelfde avond zou plaatsvinden, en waarop een twintigtal adellijke families uit de omgeving met hun intiemste gasten waren genodigd, zodat men een honderdtal gasten in het geheel verwachtte. Dit was voor het kasteel een zeer groot aantal, want de markiezin, altijd stil, altijd enigszins lijdend, hield niet van veel mensen om zich heen.

Gedurende die derde dag was Raffles wel een uur bezig geweest in het kamertje van Hudson, en verrichtte daar enige geheimzinnige werkzaamheden, waarbij schroevendraaiers, een klein zaagje en veel electrisch snoer te pas schenen te komen.

Hij kon dit ongemerkt doen, daar iedereen in de verbeelding was, dat hij de pikeur van de markies behulpzaam was bij het keuren en afrijden van enige pas aangeschafte rijpaarden.

De dag verstreek, en tegen het middagmaal kwam Raffles eensklaps weer te voorschijn, verklarende dat de paarden zo goed waren als men maar wensen kon, at met de andere bedienden, die hem reeds erg graag mochten omdat hij altijd grappen vol kwinkslagen wist te verhalen, en maakte zich dadelijk daarna uit de voeten, om snel Brand te gaan zoeken, die hij op dat uur verdekt opgesteld wist bij een hoek van de uitgestrekte muur, die het park omringde.

Hij liet het zachte gefluit van de merel horen, na voorzichtig om zich heen te hebben gekeken, en bijna aanstonds verscheen het hoofd van Brand boven de muur, temidden van het struikgewas, die op zachte toon vroeg:

— Is er nieuws? Ik heb niets bijzonders gezien. Maar ik geloof dat de eerste gasten reeds beginnen te komen.

— Er is niet veel maar belangrijk nieuws, Charles. Ik geloof dat het voor vannacht is.

De jongeman schrok, en zei toonloos:

— Zou Lupin het vannacht wagen?

— Dat moet wel, want de deur zou om drie uur voor hem worden geopend. Ik meen de bediendeningang.

— Hoe kun je dat weten?

— Door als luistervink te hebben gespeeld. Ik zei je immers dat ik een kleine installatie zou maken in het vertrek van Hudson, die ik van het begin af gewantrouwd heb?

— Ja... èn...?

— Welnu, omstreeks een uur geleden heeft hij bezoek gehad, in zijn kamertje.

— Van wie? Toch niet van Lupin?

— Neen, dat niet. Zo onvoorzichtig zou het tweetal niet zijn. Het was een vrouwenstem. Helaas heb ik de geheimzinnige bezoekerster onmogelijk kunnen zien, en toen ik van mijn luisterpost eindelijk afdwaalde, was zij zeker al weer weg. Maar het gesprek was belangwekkend genoeg, dat verzeker ik je.

— Waar ging het over?

— Wel, zij deelde Hudson mede, dat «hij» zij noemde geen namen, voornemens was om vannacht zijn slag te slaan. Zij wilde er zelf ook aan meedoen. Naar het schijnt zal zij onder de genodigden zijn. En zij is zeker een slimme vrouw, want het is waar, wat zij tegen Hudson zei: Na zulke avonden slapen de mensen meestal zeer vast, als gevolg van de vermoeidheid en het late uur waarop zij naar bed gaan, om van de wijn en likeuren nog maar niet te spreken.

— Maar dat kan wel niemand anders geweest zijn dan de vrouw in het zwart, riep Brand opgewonden uit.

— Ik zou je raden, Charles, je stem een weinig te laten dalen. Bedenk dat ook Lupin zijn spionnen hier in de buurt kan hebben. Hij is een buitengewoon voorzichtig man, en zou bij het minste teken van onraad zijn plan tot een gunstiger gelegenheid kunnen uitstellen.

— Zij willen dus beiden optreden? vroeg Brand zacht.

— Dat schijnt zo. Misschien neemt zij de markiezin voor haar rekening en hij de markies.

— Zul je de politie waarschuwen?

— Ik denk er niet aan, tenminste niet voordat ik volkomen zekerheid heb. Politie verraadt haar aanwezigheid meestal op een zeer ongunstig tijdstip, dat wil

zeggen ongunstig voor haarzelf. Wie met Lupin te doen heeft, die kan niet te voorzichtig zijn. Staat het echter vast dat hij komt, dan zal ik wel gauw mijn maatregelen weten te nemen, maar dan ook zo, dat zijn achterdocht niet kan worden gaande gemaakt.

— Heb je de markies al op de hoogte gebracht?

— Nog niet.

— Wat moeten Henderson en ik doen?

— Voorlopig kalm op dezelfde plek blijven, en goed op mijn seinen letten, antwoordde Raffles. Je kunt van de plek waar je je daar bevindt, juist het raam zien van mijn kamertje, tussen de toppen van de bomen door. Sta je daar gemakkelijk?

— Heel gemakkelijk. Ik sta nu op de onderste tak van een dikke boom. Niemand kan mij hier zien van de weg af.

Nog een hoofdknikje, en Raffles sloop vlug weer terug naar het huis, en deed alsof hij een digestiewandelingetje had gemaakt in het park.

Het werd intussen hoog tijd om zich voor te bereiden voor de soirée, want reeds kwamen enige auto's aanrijden, die de intieme vrienden aanbrachten.

Niemand van de bedienden had natuurlijk voor die avond vrij kunnen krijgen, en ook de kamenier van de markiezin, het kamermeisje, de chauffeur moesten medehelpen bij het rondnemen van verversingen, en het in ontvangst nemen der overklaren. Raffles, deftig in het zwart gestoken, met een zwart satijnen broek, witzijden kousen, schoenen met gespen, een vest van zwarte zijde en een jacquet met tressen, had post gevat aan de voet van de statietrap en had zichzelf de taak opgedragen, de gasten tegemoet te treden, te ontvangen, naar de vestiaire te geleiden, en hen de weg naar de feestzaal te wijzen.

Want aldus zou hij alle gasten in het oog kunnen houden, en niemand hunner zou aan zijn spiedend oog ontgaan.

Eensklaps kregen de ogen van Raffles voor een enkele seconde een harde uitdrukking, en zijn gelaat verstrakte.

Want zoëven was een mooie, tamelijk lange vrouw binnengetreden, die een

zeer eigenaardige, een weinig exotische avondjapon droeg van zwarte, gebrocheerde zijde, afgezet met kostbare kant van dezelfde kleur.

Haar fraai gevormde armen waren met een dun laagje poeder bedekt, die er de blankheid nog van scheen te verhogen.

Als enig sieraad droeg zij kleine gouden ringen in de oren, en een bracelet om de linkerpols.

Er was een vuurrode roos bevestigd op haar linker schouderband, en ook die verhoogde nog de glans van haar melkwitte huid.

Zij was in gezelschap van een oude, deftige heer, met het gelaat van een bedroefde torenuil, en die Raffles herkende van de foto's in de geïllustreerde bladen. Het was een Amerikaanse oudheidkenner, die juist enige lezingen had gehouden in de Parijse Sorbonne.

Raffles volgde de vrouw met de blikken, terwijl zij haar zijden sortie van de schouders liet glijden en die ter hand stelde aan een haastig toeschietende bediende.

Raffles zag dat het Hudson was, die haar behulpzaam was bij de vestiaire, maar hij kon niet waarnemen of zij met elkander spraken.

De mooie vrouw hield de lippen gesloten, waaromheen een hooghartig lachje speelde.

Hudson wisselde alleen maar een paar woorden met het meisje, dat dienst deed in de vestiaire, en de heer met het uilengezicht stak de vierkante nummerbewijscartonnetjes in zijn vestzakje, scheen zijn dame te vergeten, keerde haastig op zijn schreden terug, bood haar op linkse wijze de arm, waarna het tweetal op de trap toeging, waarbij Raffles de vrouw voor het eerst zag lachen, zodat al haar prachtige tanden zichtbaar werden.

Zij sprak met een jongeman van een jaar of vijf en twintig, die naast haar was komen lopen met een soort aanbidding in zijn bruine ogen.

Nu gingen zij langs Raffles, die met zijn stereotiepe stem zei:

— Op het portaal links afslaan, wat ik u verzoeken mag.

Heel even keek de vrouw hem aan, met haar wonderlijke, zwarte ogen; voor een onderdeel van een seconde verstarde de lach om haar lippen, en toen begon zij vrolijk babbelend de trap te beklimmen, tussen het oude heertje, dat nauwelijks beseft had van haar bestaan, en de verliefde dwaas, die er maar al te veel beseft van had.

Raffles stond onbeweeglijk als een schildwacht, met een onbewogen gelaat, maar in zijn binnenste was het woelig genoeg.

De vrouw in het zwart had luid genoeg gesproken met de jongeman naast haar, om te kunnen verstaan wat zij zei.

En hij wist dadelijk dat hij die stem vaker had gehoord, en nog pas zeer kort geleden. Het was de stem van de vrouw in de kamer van Hudson.

Het was hetzelfde buitenlandse accent met een heel lichte keelklank.

Nu herinnerde hij zich dat de vrouw hem zoëven een kort ogenblik strak had aangekeken, en dat toen plotseling de lach van haar gelaat was verdwenen, en dat er een loerende uitdrukking in haar ogen was gekomen. Het had maar heel kort geduurd, maar hij wist zeker dat hij zich niet vergist had.

Waarom?

Wantrouwde zij hem?

Mogelijk kon Lupin haar iets hebben medegedeeld van het litteken op Raffles' wang, maar er waren reeds verscheidene dagen verlopen sedert de wonde zich geheel gesloten had, en hij had er veel zorg aan besteed, om het laatste spoor van de hem door Lupin toegebrachte verwonding, onder een laagje gelaatsverf te doen verdwijnen.

Voorts wist hij, dat de geheimzinnige avonturierster buitengewoon schrander was, en het was mogelijk, dat haar die vermeerdere van een reeds zo groot personeel verdacht voorkwam.

Lupin en zij waren voornemens, juist diezelfde nacht hun slag te slaan, en onder zulke omstandigheden is men licht geneigd, argwanend te zijn.

Hoe dan ook, Raffles zag wel in, dat hij de grootste voorzichtigheid in acht zou moeten nemen.

Om de waarheid te zeggen was het Raffles vooralsnog een raadsel hoe de vrouw in het zwart eigenlijk te werk dacht te gaan.

Zou het mogelijk zijn, dat zij het durfde wagen, alleen met Hudson en Lupin een gehele zaal met gasten door bedreiging met revolvers of andere wapens in bedwang te houden, en de dames en heren te dwingen, hun sieraden af te geven?

Het was niet eens zo onmogelijk als het klonk; Raffles herinnerde zich maar al te goed soortgelijke gevallen in New York, waar twee met revolvers gewapende, gemaskerde handieten niet eens, maar wel een half dozijn malen een gezelschap van zestig tot honderd mensen zo bang hadden weten te maken, dat allen, vrouwen en mannen, hun juwelen en geld afgaven.

Het is nu eenmaal zo: een heer komt in een danszaal niet met een revolver op zak, en daarom is hij niet in staat, tegenweer te bieden.

En als de samenzweerders deze methode niet wilden toepassen wat waren zij dan van plan?

Zouden zij misschien liever wachten tot alles sliep, tot de gasten vertrokken waren, behalve degenen, die op het kasteel logeerden, om dan pas hun slag te slaan?

Hudson had misschien in zijn kamer de nodige verkleedingen, die bij zulk een aanslag behoren, nauwsluitende, donkergrijze tricots en daarbij passende kappen, die over het hoofd worden getrokken.

Het is waar, dat Raffles bij het onderzoek van het vertrek niets van die aard had gevonden, maar Hudson kon de kleren pas op het allerlaatste ogenblik hebben binnengesmokkeld.

Wie weet was Lupin reeds in de buurt, en had Hudson hem het pak met de kleren over de tuinmuur toegeworpen.

Terwijl Raffles dit alles overdacht, volgde hij met zijn blikken de schone gestalte van de vrouw, die daar langzaam de trap opschreed.

Hij wachtte totdat het drietal boven aan de trap uit het oog was verdwenen, zonder dat de vrouw nog een enkele

maal had omgezien, verliet toen zijn post aan de voet van de trap, en deed alsof hij de behulpzame hand wilde bieden bij de vestiaire, waar het op dat ogenblik juist zeer druk was.

Zo wist hij tersluiks achter Hudson te komen, en terwijl hij op hoffelijke wijze met een dame sprak, lichtte hij achter zijn rug voorzichtig met de rechterhand beurtelings de jaspanden op van de gewaande bediende.

Hij wist onmiddellijk wat hij wilde weten: de ene zak was veel zwaarder dan de andere.

Hudson was dus blijkbaar op alles voorbereid, en droeg een revolver in zijn rechterpandzak.

Het zou Raffles waarschijnlijk tame-

lijk gemakkelijk zijn gevallen, die revolver weg te nemen, maar de bediende zou het waarschijnlijk al te gauw merken, de vrouw waarschuwen, Lupin mischien ook, en dan lag het gehele plan in duigen.

Want om een man als Lupin voor de rechter te brengen, was het nu eenmaal noodzakelijk, hem op heterdaad te kunnen betrappen.

Raffles glimlachte voor zich heen, en overwoog:

— Wat in het vat is, verzuurt niet. Ik zal hem nog wel bijtijds weten te ontwapenen. En ik geloof dat het nu langzamerhand tijd wordt ons eens met onze schone vrouw in het zwart te gaan bemoeien.

HOOFDSTUK V

EEN OPWINDEND ONDERHOUD

Het liep tegen half twaalf en er was nog niets biezonders voorgevallen.

Raffles was een paar malen naar zijn kamertje geslopen en had daar seinen gegeven en ontvangen.

Brand kon hem alleen maar mededelen, dat hij volstrekt niets opmerkelijks had waargenomen, maar Henderson gewaagde van een geheimzinnige auto, die hem zonder lichten in pijlsnelle vaart was voorbijgeschoten.

Dat was nog slechts weinige minuten voor half twaalf geschied.

Het was een vrij grote, limousine geweest.

Misschien had het feit op zichzelf niets te betekenen, maar toch meende Raffles, dat Lupin het ogenblik om in actie te komen aangebroken achtte.

Hij besloot dus aanstonds de politie van Vauville op te bellen en toen stuitte hij op de eerste tegenslag.

Het was hem onmogelijk aansluiting te krijgen.

Hij probeerde drie, vier toestellen in het huis, maar hij slaagde niet.

Hij moest echter zonder opzien te

werk gaan, snel en krachtig, dat begreep hij wel, anders zou alles mislukken.

Lupin wachtte misschien reeds nu op het sein om zich bij zijn medeplichtigen te voegen.

Reeds begonnen er enkele gasten te vertrekken en als hij werkelijk gewaapender hand in de balzaal wilde optreden, dan moest de schobbejak zich haasten.

Raffles moest zich dus op zijn beurt reppen, wilde hij niet achter het net visen en zich belachelijk maken in de ogen van de markies.

Hij ging dus de balzaal binnen met een blad verversingen, manoeuvreerde zodanig, dat hij belandde in de buurt van Raoul de Cahussac, die zelf ook nog danste en pas zijn dame naar haar plaats had teruggeleid, stootte hem even tegen de tenen en wenkte. Toen de markies hem verbaasd aankeek, wees hij onmerkbaar met het hoofd in de richting van de kleine serre, die aan de balzaal grensde en vanwaar men eveneens het park kon bereiken.

Het was daar bijna volkomen duister; er brandde slechts een enkele, met een rose kap bedekte lamp.

Achter de hoge palmen echter was het zo donker, dat men er ternauwernood een hand voor ogen kon zien.

De Cahussac scheen onmiddellijk te begrijpen, dat de gewaande detective hem iets van belang had mede te delen, want hij drentelde de balzaal uit en bevond zich een ogenblik later in de koele serre, waar zich enkele verliefde paartjes ophielden, voor wie die halve duisternis de aangewezen sfeer was.

Raffles echter had met zijn blad de zaal weer verlaten, bereikte nu van de tuinzijde de serre, waar zijn scherpe ogen spoedig de markies hadden ontdekt.

Deze schrok niet weinig, toen hij zo plotseling de bediende naast zich zag opduiken en vroeg half luid:

— Waar komt u vandaan?

— Van de tuin, antwoordde Raffles laconiek. Ik verzoek u niet zo luid te spreken. Men mag daarbinnen volstrekt niet weten, dat wij samen praten en ook niet horen dat gij mij met «u» aanspreekt.

— Als gesloten deuren mij weerhielden, markies, dan zou ik een prul van een detective zijn. Hebt gij er iets tegen, mij even in het park te volgen? De nacht is buitengewoon zacht en ik zal u niet lang ophouden.

— Het moet dan wel van veel belang zijn, wat gij mij hebt mede te delen? vroeg de Markies.

— Van zeer veel belang, markies, gaf Raffles ten antwoord en toen zij tezamen de serre verlaten hadden en de twee hardstenen treden waren afgedaald, die naar het park voerden, besloot hij rustig:

— Lupin is voornemens, hier van nacht zijn slag te slaan.

De Cahussac onderdrukte slechts met moeite een kreet van schrik en verbazing en stamelde toen:

— Zijt gij zeker van hetgeen gij daar zegt?

— Volkomen. Geloof gij dat ik grapjes maak met dergelijke zaken? Ik heb een gesprek tusschen twee man zijn me-

deplichtigen afgeluisterd.

— Waar dan?

— Hier in huis. Vanmiddag nog.

— En wie waren het? vroeg de Cahussac toonloos.

— De een was Hudson, uw bediende met zijn prachtige getuigschriften, die ik onmiddellijk heb gewantrouwd en de andere, ja, nu zult gij grote ogen opzetten, de ander was de buitengewoon mooie, in zwarte zijde geklede dame, die zo zeer in de smaak schijnt te vallen van luitenant Victoire.

Bijna had de Cahussac een kreet geslaakt.

— Blanche de Vermandel? Gij meent dat toch niet ernstig?

— Ik ken de naam niet, die zij heeft aangenomen, hernam Raffles, maar ik bedoel die mooie vrouw met haar ooringen en haar vuurrode roos op de linker schouderband. Gij hebt met haar gedanst, ongeveer vijf minuten geleden.

— Maar dat is rabiate nonsens, fluissterde de Cahussac hees. Blanche de Vermandel behoort tot een oud Frans geslacht.

— Dan is het een Frans geslacht, dat met een Engels accent spreekt, hernam Raffles koeltjes. Is u dat zelf dan niet opgevallen?

— Dat komt omdat zij vele jaren een Engelse kostschool heeft bezocht en in Londen is opgevoed, antwoordde de markies ongeduldig. Zij is pas enkele maanden geleden in Frankrijk teruggekeerd. Zij had voortreffelijke aanbevelingen bij zich van hooggeplaatste Engelse families.

— Als die even echt zijn geweest als de getuigschriften van Hudson, markies, dan zou ik daar maar niet veel waarde aan hechten, hernam Raffles droogjes.

— Maar, het is ondenkbaar, onmogelijk, afschuwelijk, ging de Cahussac voort. Zulk een geestige vrouw en zo buitengewoon knap naar lichaam en geest.

— Geestige vrouwen zijn meestal gevaarlijk, markies, maar als zij er nog schoon bij zijn, dan zijn zij meer te duchten dan een geheel leger. Geloof mij, ik weet wat ik zeg. Ik heb haar stem aanstonds herkend. Zij spreekt met

een heel licht accent en dat is ook werkelijk geen wonder, want zij is een Engelse en zij spreekt het Frans zo goed, omdat zij jaren lang «gewerkt» heeft in Parijs, maar vooral aan de Côte d'Azur, de Franse Riviera. Zij is dezelfde vrouw, die sedert enige tijd de Engelse hoofdstad onveilig maakte, om kort te gaan, zij is de beruchte, langgezochte «Vrouw in het Zwart».

— Bewijs het mij slechts, en ik roep onmiddellijk politie en laat haar en die Hudson arresteren.

— Ik hoop het u inderdaad te bewijzen, markies, maar ik verzoek u vriendelijk, niets overijds te doen, viel Raffles hem rustig in de rede. Gaat gij te vlug te werk, dan zal Lupin schrikken, hij zal begrijpen dat er iets is gebeurd, als hij het afgesproken sein krijgt, hij zal zich uit de voeten maken en zo zou de voornaamste van het drietal ons ontgaan. Dat moet tot iedere prijs vermeden worden. Daarom vraag ik u, u geheel naar mijn aanwijzingen te gedragen. Trouwens, al zoudt gij willen telefoneren, dan zoudt gij het niet meer kunnen, want zij of Hudson heeft de verbinding reeds aan drie toestellen geprobeerd, mij met de politie in verbinding te stellen.

Een ogenblikje bleef het stil en toen fluisterde de Cahussac hees:

— Het is verschrikkelijk. Ik kan het nog altijd niet geloven. Een vrouw, die wij hier met open armen hebben ontvangen.

— Dat was natuurlijk haar doel.

— Mijn vrouw is haar als een vriendin gaan beschouwen.

— Dat getuigt voor haar slimheid.

— Zij weet zich als een volmaakte dame voor te doen.

— Dat ligt in haar lijn. Komaan, markies, laten wij geen tijd meer verliezen. Gij hebt niet met een kind te doen en ik weet wat ik zeg. Ik zou haar zeker al onschadelijk hebben gemaakt, als ik maar geweten had hoe ik dat doen kon, zonder opzien te baren en Lupin te alarmeren. Want ik weet dat zij mij al wantrouwt. Zij is op een dwaalspoor, maar dat is een andere zaak. In ieder geval zou zij mij niet volgen als ik haar daar-

toe uitnodigde, maar ze zal het u heel zeker doen. Ga dus aanstonds weer naar binnen, want ik vrees dat ons gesprek reeds te lang heeft geduurd. Laat niet het minste blijken van uw ontdaanheid, want zij heeft een buitengewoon scherp gevoel voor zulke veranderde stemmingen, maar nodig haar hoffelijk uit, uw prachtige verzameling Sèvres te bezichtigen, die gij pas eergisteren hebt aangevuld.

— Ik deed niets van die aard, mijnheer, protesteerde de markies.

— Dat weet ik wel, zei Raffles schouderophalend en op het punt om ongeduldig te worden. De hoofdzaak is, dat gij het haar zo weet voor te dragen alsof het wèl zo ware. Gij zijt diplomaat geweest, gij zult toch wel drie minuten komedie kunnen spelen? Breng er haar toe, u naar het kleine museum te volgen, dat zij natuurlijk al bezien heeft en laat de rest maar aan mij over. Gij zult nauwelijks daarbinnen zijn, of een van uw oudste bedienden zal u komen vertellen, dat mevrouw u dringend moet spreken, gij zult u even verontschuldigen, zeggen dat zij intussen alles mag bezichtigen, ik treed binnen en binnen een paar minuten zult gij alles weten omtrent het verleden van die mooie dame. En haast u nu om weer naar binnen te gaan, er is geen tijd te verliezen.

— Mijnheer, ik zal doen wat gij mij opdraagt, maar ik wijs er u met de meeste ernst op, dat ik alle verantwoordelijkheid op u overdraag, fluisterde de Cahussac en Raffles voelde zijn bevende hand op zijn arm. Mocht hier een vergissing in het spel zijn, waaraan ik geen ogenblik twijfel, dan zult gij daar alleen de gevolgen van hebben te dragen.

— Die aanvaard ik gaarne, markies, hernam Raffles ongeduldig. Maar van een vergissing is geen sprake. En haast u nu, want mijn instinct zegt mij, dat Lupin in de nabijheid is en slechts op de gelegenheid wacht, om binnen te sluipen. Volgens het gesprek, dat ik heb afgeluisterd, zou om drie uur vannacht de achterdeur voor hem worden opengezet. Ik acht het echter waarschijnlijk dat hij zijn plannen gewijzigd heeft,

want mijn helpers hebben mij verklaard zijn auto reeds te hebben gezien met gedoofde lichten. Hoe dit ook zij, uw zogenaamde Blanche de Vermandel en uw zogenaamde Hudson moeten zo gauw mogelijk in de onmogelijkheid worden gesteld, hun chef te waarschuwen. En ga nu, als ik u verzoeken mag.

De beide mannen gingen de serre weer binnen en terwijl de markies door de brede deuren weer de balzaal betrad, maakte Raffles weer een omweg en trad daar een kort ogenblik later binnen.

Hij kwam juist bijtijds om te zien hoe de Cahussac met een buiging op Blanche de Vermandel toetrad en enige woorden tot haar sprak. Luitenant Victoire stond vlak bij hen.

Raffles bromde voor zich heen:

— De oude ezels zal straks alles nog in de war sturen. Lieve hemel, hij ziet zo bleek alsof men hem zoëven heeft medegedeeld, dat hij nog maar enkele uren te leven heeft. En waarom? Alleen omdat die vrouw mooi is. Als zij het niet was, zou het hem geen steek kunnen schelen en hij zou met een lachje om de lippen haar ongeluk bewerken. Lafhartigheid, uw naam is man.

Blanche was langzaam opgestaan, zich koelte toewuivend met haar veren waaijer, die zij echter niet had geopend, knikte even met het hoofd en nam de arm van de markies.

— Nu, in elk geval stemt zij toe, en dat is de hoofdzaak, al is hij een komediant van het jaar nul, bromde Raffles. Maar wat is dat nu? Wordt het er nu bepaald op aangelegd, het hele plan in duigen te doen vallen? Die jonge dwaas loopt waarlijk mee. Nu, ik moet zeggen dat die Cahussac een bruikbare hulp is. Waarom stuurt hij die verliefde gek niet terug? Nu staat hij stil en praat een paar woorden met hem, maar Victoire laat zich niet wegsturen, hij is zo jaloers als de pest, de arme jongen. Ik hoop, dat hij hem onderweg zal kwijtraken, want ik kan wel begrijpen, dat Victoire belang stelt in oud Sèvres, maar dan moet hij een gunstiger ogenblik uitkiezen om die belangstelling te tonen.

Hij keek nog even toe, hoe het drie-

tal de balzaal verliet, ging daarop het vertrek uit door een der andere deuren, kwam in de gang, vond daar een kamermeisje dat juist wilde binnegaan en fluisterde haar vlug toe:

— Jou moet ik hebben, liefje. Luister eens goed, vraag niets, maar doe precies wat ik je opdraag. Het is van veel gewicht. Je gaat nu met mij mee tot op de tweede verdieping en zodra ik het je zeg, klop je op de deur van het museum waar de markies zijn oudheden en kunstschatten bewaart en waar je hem zult vinden en zegt, dat mevrouw hem dringend wil spreken en ook mijnheer Victoire, haar neef.

Raffles had ondertussen het verbaasde meisje al meegetrokken, dat nauwelijks in staat was om een tegenwerping te maken, want zij waren de bediendentrapp reeds opgesneld en bereikten nog voor het drietal de tweede verdieping. Raffles opende geruisloos de verbindingsdeur, luisterde een ogenblik en toen zijn scherp oor een deur had horen open en sluiten, fluisterde hij:

— Zij zijn juist binnen gegaan. Doe nu gauw wat ik gezegd heb. Een goede beloning, als je je rol goed speelt.

Het kameniertje wierp de bediende, wie zij reeds heel wat meer dan vriendschap toedroeg, een heel verschrikte blik toe, maar zij gehoorzaamde onmiddellijk aan de bevelende blik van zijn grote, grijze ogen, liep door de verbindingsgang, bereikte de hoofdgang, stak die schuin over en ging kloppen op een hoge, witgelakte, fraai gebeeldhouwde deur, terwijl Raffles in de zijgang bleef staan, waar hij het licht had uitgeknipt, zodat men hem niet zo gauw zou zien.

Hij hoorde hoe het meisje aanklopte, binnenging en toen haar helder, toch een weinig bevend stemmetje, dat de opgedragen boodschap overbracht en mompelde hoofdschuddend voor zich heen:

— Als toneelspelers zijn de meester en de bedienden bitter weinig waard. Nu, men moet nu eenmaal roeien met de riemen die men heeft. Ik geloof dat zij al weg gaan.

Inderdaad liepen een ogenblik daarna drie personen over de hoofdgang, de markies vooraan, vervolgens luitenant

Victoire, tenslotte het kameniertje, dat in het voorbijgaan een schichtige blik in de duistere gang wierp.

Raffles wachtte ternauwernood tot het geluid van hun voetstappen was weggestorven, kwam toen uit zijn schuilhoek te voorschijn, stak vlug de brede gang over, draaide de kruk van de witte deur open en trad binnen.

Hij stond nu als het ware neus aan neus met Blanche de Vermandel, die juist op het punt scheen te staan, van

binnen uit de deur te openen en het vertrek te verlaten.

Raffles deed de deur weer kalm op slot, stak de sleutel in zijn zak, terwijl de vrouw langzaam een paar schreden achteruit ging en zei toen bedaard:

— Neem mij niet kwalijk dat ik uw vertrek nog een paar ogenblikken vertraag, maar ik heb met u te spreken, Blanche de Vermandel, of hoe je dan anders heten mag.

HOOFDSTUK VI

EEN AL TE IJVERIG AANBIDDER

Raffles zag onmiddellijk aan een klein, zenuwachtig trekje om de fraai getekende lippen van de vrouw, dat zij half en half begreep wat er gaande was, maar hij moest erkennen, dat zij een heel wat beter actrice was dan het kamermeisje met haar bevend stemmetje, want zij wist zich prachtig te beheersen, en zei uit de hoogte:

— Wat moet dat betekenen, man? Hoe durf je hier binnenkomen? Ga op zij, ik zal mij over je gedrag beklagen.

— Dat mag je, mooie duivelin, zei Raffles glimlachend. Maar niet nu, en ook niet hier. En probeer geen grapjes uit te halen, want ik ben niet in de stemming om dat te dulden. Ja, ik heb je wel naar dat venster zien kijken, dat uitziet op de grote weg, waar nu Lupin waarschijnlijk staat te wachten op het sein. Aha, ik zie toch wel dat ik ditmaal raak geslagen heb.

Inderdaad was de vrouw, bij het horen van deze woorden, zeer bleek geworden, en haar donkere ogen fonkelden als die van een tijgerin; zij had de kleine tanden in de lippen gedrukt, toen zij met moeite eruit bracht:

— Ik weet niet waarover je het hebt.

— O ja, je weet het integendeel maar al te goed, schone dame, antwoordde Raffles spottend. Komaaa, wij hebben el-

kaar van de aanvang af gewantrouwd. En ik wist wie je was, zodra ik je stem had gehoord, want die had ik vandaag al een keertje in mijn oren horen klinken, toen je met Hudson sprak in zijn kamertje en met hem de afspraak maakte, dat Lupin vannacht om drie uur door de achterdeur moest worden binnengelaten. Jij echter meende in mij iemand te herkennen...

— Ménen! Ménen! zegt hij nog. Ik weet het nu, viel de vrouw hem in de rede, en plotseling was haar gezicht zo door haat en woede verwrongen, dat het niet langer mooi was. Ik weet het nu heel goed. Je dacht toch zeker niet dat ik je voor een detective hield, John Raffles? Jij alleen kon dit spelletje spelen. Het is waar, ik dacht aanvankelijk, dat de Cahussac een detective in zijn huis had gehaald, misschien wel om de juwelen van zijn gasten veilig te stellen. Want voor wie je me dan ook houdt, je ziet mij toch zeker niet voor een gekkin aan, en ik wist precies, dat hij onmogelijk nog een bediende nodig kon hebben; integendeel, er waren er eigenlijk al te véél.

— Dat is heel goed gecombineerd, zei Raffles met een klank van bewondering in zijn stem.

— Maar dat idee van een detective heb ik laten schieten, en toen dacht ik

aan heel iets anders, ging de vrouw voort. Ik dacht dat jij alleen kon weten wat Lupin voornemens was. Ik wist dat jij alleen goed op de hoogte kon zijn van de omstandigheden hier, en dat jij alleen bekwaam genoeg was, om zo'n plannetje uit te voeren.

Raffles boog hoffelijk, en zei sarcastisch:

— Ik merk tot mijn genoegen, dat wij elkander complimentjes gaan maken. Intussen, daar is de tijd niet geschikt voor en ik ben dus wel genoodzaakt, Blanche, je vriendelijk te verzoeken mij je mooie polsjes toe te steken, opdat ik je een braceletje zou kunnen aandoen.

De vrouw was achteruit getreden, alsof haar een slang gestoken had, en riep, haar ogen groot en donker in het krijt-witte gelaat:

— Zou jij dat wagen? En geloof je dat ik dat rustig toelaat? Begrijp je dan niet, dat je jezelf in het ongeluk stort, als je mij gevangen neemt? Ik zal het voor iedereen uitschreeuwen, dat je John Raffles bent, en niemand zal geloven waarvan je mij beticht. Ik ben Blanche Vermandel, en ik tart je het tegendeel te bewijzen.

Raffles haalde rustig de schouders op, en zei:

— Ik zal je niet in de gelegenheid stellen, mij te beschuldigen, Blanche. Want zo zal ik je dan voorlopig maar noemen, ofschoon die onschuldige naam weinig past bij je uiterlijk en bij je karakter. Je denkt toch niet, dat ik je in triomf door een stampvolle balzaal zal voeren? Denk je met een klein kind te doen te hebben? Je blijft hier in deze kamer, en als de politie je komt halen, zal ik wel zorgen dat ik ver weg ben. En steek nu je handen maar uit, en praat niet zoveel, want ik heb niet veel lust om mijn tijd te verknoeien. Er zijn nog andere dingen te doen, van nog méér gewicht.

Hij had een paar stalen boeien te voorschijn gehaald, juist zoals Scotland Yard ze ook gebruikt, en trad op haar toe.

Hij had nog geen twee stappen gedaan of sneller dan de gedachte hief de vrouw een pistool op het gelaat van

Raffles, die met een onwillekeurige afwerende beweging, de linkerhand omhoog bracht.

Hij verwachtte een schot, dat echter uitbleef.

In de plaats daarvan werd zijn gelaat voor een gedeelte besproeid met een sterk riekende vloeistof, zo fijn verdeeld, alsof het vocht uit een vaporisator gespoten was.

Zijn ogen deden hem eensklaps heftig pijn en hij begreep onmiddellijk, terwijl hij werktuigelijk een paar sprongen achteruit deed, dat hij zeker blind zou zijn gemaakt of daaromtrent, als hij niet zijn hand voor zijn ogen had gebracht.

Maar er was nog méér, nog iets ernstigers.

Door de opwinding haalde hij snel adem, en hij voelde onmiddellijk dat hij iets naar binnen kreeg, iets als een giftig gas, dat hem deed duizelen.

Hij had zich hiervan nog niet hersteld: het gehele voorval had trouwens geen seconde geduurd, of de gangdeur vloog open, en op de drempel verscheen luitenant Victoire, zeer bleek, met dreigende blikken en bevende lippen, die uitriep, juist toen de vrouw naar de deur wilde snellen:

— Wat heeft dat te beduiden, mijnheer? Hoe durft gij het wagen, deze dame zo te behandelen? Zijt gij gek geworden? Gij geeft u voor een detective uit, en deze dame noemt u met een naam die maar al te bekend is bij de politie van geheel Europa, maar zeker niet als die van een harer beambten.

Hij wendde zich daarop tot Blanche, en vervolgde op dezelfde levendige toon, terwijl hij van woede en verontwaardiging trilde:

— Ik verzeker u, mevrouw, dat gij van deze man niets te duchten hebt. Het was hem natuurlijk te doen om uw juwelen.

Victoire scheen in zijn verbolgenheid niet eens te hebben opgemerkt, dat Blanche de Vermandel zo goed als geen juwelen droeg, maar hij ging voort, met een dreigende stap op Raffles toe, die vruchteloos poogde zich te verzetten tegen de bedwelmings, welke hij voelde

dat zich van hem ging meester maken:

— Gij zult onmiddellijk uw excuus maken aan deze dame, en dan zullen wij wel verder met u afrekenen, John Raffles.

Raffles verzamelde al zijn krachten, en stamelde:

— Mijnheer, vergeef het mij, ik heb u tot dusverre voor een leeghoofd aangezien, maar, gij zult blijken een stomme ezel te zijn, als gij deze vrouw laat gaan. Zij is de Vrouw in het Zwart, die te Londen...

Raffles voelde dat hij niet verder kon gaan, en dat zijn krachten hem ontzonden.

Het was hem eensklaps alsof het gehele museum met zijn met kostbaarheden gevulde vitrines, zijn prachtige schilderijen, de onschatbare marmegroepen, de bibelots van email, goud en zilver, van ivoor en jaspis, uit Japan en China, Rusland en Italië, eensklaps om hem heen begon te draaien, alsof het licht van de lampen vuurrood werd, en alsof een onzichtbare macht hem van de grond ophief, en hem zijn eigen gewicht ontroofde, zodat het hem toescheen, alsof hij zweefde.

Victoire, plotseling vuurrood van woe-de, trad met gebalde vuisten op hem toe, en Raffles had nog maar juist de kracht, een slappe linkerhand op te heffen, om de slag af te weren.

Toen viel hij languit op de sofa, die tot zijn geluk juist achter hem stond, de rode vlammen voor zijn ogen doofden uit, het werd nacht, het bewustzijn ontvlood hem.

Victoire keek een ogenblik neer op de bewusteloze en zijn lippen trilden nog terwijl hij zich tot Blanche wendde en met een hoffelijke buiging zei:

— Gij moet mij mijn onverhoeds binnentreden niet ten kwade duiden, madame. Ik bleef achter, en toen mijn tante de markies liet roepen, was het mij, alsof ik een voorgevoel had van wat er thans geschied is, en ik heb, ik beken het tot mijn schande, aan de deur geluisterd. En...

— En hebt gij alles gehoord? vroeg de Vrouw in het Zwart, ondanks zich zelf verblekend.

— Niet alles. Alleen maar het laatste, en de vreselijke belediging, welke die man u aandeed. Gij weet niet welk een grote dienst gij ons bewezen hebt. Heeft het voorval u niet al te zeer aangegrepen?

— Ja, ik gevoel mij wel wat slap, antwoordde zij toonloos. Wees zo goed, mij weg te brengen, luitenant, zodat ik wat frisse lucht kan inademen.

— Ik ben aanstonds tot uw dienst, zo beijverde zich Victoire, terwijl hij haar de arm bood. Er hangt hier inderdaad een eigenaardige geur, zoet en bedwelmend. Maar wat zullen wij met die man doen?

— Laat hem eenvoudig aan zijn lot over, raadde zij aan. Hij ziet er uit alsof hij nog een paar uren bewusteloos zal blijven. Maar over enige tijd kunt gij de politie inlichten en hem doen arresteren.

— Gij gelooft dus werkelijk dat het John Raffles is?

— Ik ben er vast van overtuigd, antwoordde de vrouw. En ik wil het desnoods voor de politie bevestigen.

— Vergeef mij mijn nieuwsgierigheid madame, gij weet hoezeer ik u bewonder en hoeveel belang ik in u stel, maar hoe kunt gij daar zo zeker van zijn?

Heel even beet Blanche zich op de lippen, maar zij had die vraag natuurlijk verwacht en antwoordde dus zonder blikken of blozen:

— Als gij langer geluisterd hadt, zoudt gij mij die vraag niet stellen. Ik weet het zo zeker omdat die man, die mij in zijn macht waande, vol trots zijn naam noemde.

— Dan valt er natuurlijk niet aan te twifelen. Maar hoe is het mogelijk, dat hij zo plotseling buiten bewustzijn is geraakt?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, antwoordde zij schouderophalend. Het is mogelijk dat de schrik hem zo heeft aangegrepen, toen gij zo eensklaps binnenkwaamt.

— Het is vreemd, zijn gelaat lijkt vochtig te zijn, het is alsof het voor een deel met zweet is bedekt. Ja, het is mogelijk dat het de plotselinge opwindning is geweest. En ga nu mede en tracht

dit ellendige voorval zo gauw mogelijk te vergeten. Ik verzeker u, dat Raffles zal boeten voor zijn wandaad.

— Daarvan ben ik overtuigd, luitenant, zei Blanche met een beminnelijk lachje en voegde er tussen haar tanden aan toe:

— Hij zal er zwaarder voor boeten, schaapskop, dan jij of iemand anders kan denken.

Zij stonden op de gang en hier hield de vrouw even op, fluisterend:

— Dit museum heeft maar één deur, deze hier. Ik zou u raden, de sleutel in het slot om te draaien, dan kan onze gentleman-inbreker onmogelijk ontsnappen. De sleutel zit in zijn zak.

— Een prachtig idee, riep Victoire en draaide onmiddellijk de sleutel in het slot om.

— Gij kent het huis van uw tante natuurlijk beter dan ik, luitenant. Zou het mogelijk zijn door een der ramen te ontkomen?

— Dat lijkt mij volkomen buitengesloten, antwoordde de officier. De verdiepingen zijn hoog, er is geen balkon, de afstand van de vensterbank tot aan de grond is op zijn minst tien meter. Een sprong zou dus waarschijnlijk de dood betekenen.

— Geen regenpijp of iets van die aard?

— Niets, voor zover ik weet. Maar als gij wilt, kunnen wij ons daarvan gaan overtuigen, wij samen. Want wie weet, wie weet, madame, waartoe het ons nog kan brengen, nu wij als het ware verenigd zijn in dit kleine komplot tegen die gevaarlijke schelm.

— Ja, wie weet, zei de jonge vrouw met een zuchtje en een blik, die de arme Victoire in de zevende hemel bracht.

Zij zouden juist de trap bereikt hebben, toen de vrouw opnieuw even stil stond, de arm van Victoire aanraakte en zacht zei:

— Gij hebt toch tegen niemand iets van uw achterblijven gezegd?

— Dat zou ik nooit gewaagd hebben, madame.

— Uitstekend. Dan geef ik u in ernstige overweging, voorlopig met nien and over dit voorval te spreken. Hoogstens

met uw oom, want die zal het wel moeten weten, als heer des huizes.

— Ik zal uw raad opvolgen, omdat ik mene te begrijpen, wat u dwingt tot dit verzoek. Gij wilt onze gasten ledere onaangename opwinding besparen, en dat pleit voor uw nobel, medelijdend hart.

— Ook dat, hernam zij, met moeite het spotlachje verbergend, dat om haar lippen kwam spelen, maar in hoofdzaak vroeg ik het toch, omdat Raffles, naar ik wel eens gehoord heb, meestal zulke ondernemingen uitvoert met behulp van handlangers, die misschien in de buurt zijn, wie weet wel onder de gasten zelf, en wanneer die zulk nieuws vernemen, zullen zij het onmogelijk voor zich kunnen houden, het nieuws zal spoedig overal bekend zijn, het zal ook de handlangers bereiken, en de politie zou misschien te laat komen om die schavuit te arresteren.

— Gij hebt gelijk, madame. Ik bewonder uw doorzicht in zulke moeilijke zaken, riep Victoire vol geestdrift uit. En nu zal ik aanstonds de politie opbellen. Binnen een half uur kan zij heel gemakkelijk hier zijn. Dan zijn wij van het lastige heerschappij af, dat stellig hier is binnengedrongen om een goede slag te slaan onder de gasten, en misschien wel onder de bewoners van het kasteel ook. Ik huiver bij de gedachte aan het gevaar dat gij gelopen hebt, madame.

— Het is nu gelukkig voorbij, en dat heb ik zeker voor een niet gering deel aan uw tussenkomst te danken, luitenant, zei Blanche met een smachtende blik, die de onnozele knaap deed duizelen.

Op dat ogenblik zou hij in letterlijke zin voor haar door het vuur zijn gegaan, en de strijd hebben opgenomen tegen een dozijn Raffles.

Beneden aan de trap liet zij zijn arm los, en fluisterde:

— Telefooneer nu dadelijk om de politie. Doe het om mijnentwille. Ik zal er u voor belonen, in het park. Kom over tien minuten bij de oude fontein, naast het beeld van Diana.

Victoire drukte haar zwiiggend een vurige kus op de hand, en verwijderde

zich snel, bleek van aandoening en hoopvolle verwachtingen.

Zij keek hem een ogenblik na, met een vreemde trek om de mooie mond, en mompelde in zichzelf:

— Bel jij maar op, dwaas. Je zult er evenveel succes mee hebben als met het rendez-vous bij de fontein. Daar kun je wachten tot je blauw ziet. Maar nu moet binnen een half uur ook alles zijn afgelopen. Zou ik hem daarboven, zijn bekomst geven?

Er verscheen een duivels licht in haar ogen, en toen zei zij heel zacht, alsof zij tegen iemand sprak, die haar kon verstaan:

— Dat is misschien het allerbeste. Lupin zou er mij heel dankbaar voor zijn.

Zij keek loerend om zich heen, en toen zij niemand in de nabijheid zag, begon zij vlug en sluipend de trap opnieuw te beklimmen.

HOOFDSTUK VII

EEN ROERIG SLOT

Blanche had in een ogenblik de brede gang bereikt en zij wist dat niemand haar gezien had. Ook had men haar onmogelijk kunnen horen, want daartoe was de looper te dik en zij kende zeer goed zelf haar sluipende, onhoorbare tred.

Een ogenblik bleef zij doodstil staan luisteren voor de deur van het museum en toen strekte zij langzaam de hand uit naar de sleutel.

Eensklaps echter trok zij haar vingers weer terug, die begonnen te sidderen, hees voor zich heen fluisterend:

— Neen, neen, alléén durf ik het niet. Ik zou hem kunnen doden, als hij levend tegenover mij stond, maar dit kan ik niet. Lupin moet het doen. Hij is zijn doodsvijand. Hij staat hem in de weg en hij is een man... een man zonder scrupules en sentiment...

Zij raadpleegde even haar polshorloge, liep toen vastberaden een deur verder, als iemand die het huis volkomen kent en ging een donker vertrek binnen, waarvan zij de deur bijna zonder enig geluid te maken achter zich sloot. Ook hier scheen zij de weg te kennen, want op haar tocht naar het raam weifelde zij geen ogenblik, vermeed alle meubelen en schoof heel langzaam, terwijl de ringen even piepten, het gordijn ter-

zijde.

Op zeer grote afstand waren flauw de lichtjes zichtbaar van Vauville.

Blanche tuurde een ogenblik heel scherp uit in de duisternis, luisterde met ingehouden adem en haalde toen uit een klein plat tasje, goed verborgen in haar corsage, een miniatuur zaklantaarntje, niet veel groter dan een plat lucifersdoosje en dat maar een smal streepje licht verspreidde, maar toch wel zo sterk dat men het op een paar honderd meter afstand moest kunnen zien glimmen.

Nu stond zij daar onbeweeglijk, met hoog opgeheven handen, het lampje boven haar hoofd en knipte het aan en uit en wachtte toen.

Bijna onmiddellijk kwam van de weg het antwoord: twee, drie, vier lichtflitsen vlug achter elkaar, een pauze, twee flitsen. En het spel begon opnieuw en dat duurde zo wel tien minuten.

Toen werd het op de weg voorgoed duister, de vrouw schoof het gordijn weer dicht, stond een ogenblik in beraad en zei toen voor zich heen:

— Ik zal hiernaast op hem wachten; Percy laat hem binnen en hij zal hem langs de diensttrap hierheen brengen. Als hij met Raffles heeft afgerekend, dan zullen wij eerst met dat rijke zootje beneden een appeltje schillen, wij zullen

hen eens lelijk op hun neus laten kijken en mijn aanbieder, Victoire, zal raar opkijken, als hij inplaats van een rendez-vous dit grapje te slikken krijgt en een revolverloop tussen zijn ribben inplaats van een zoen op zijn lippen. O, het zal een prachtige grap worden. Alles is gereed, de auto staat klaar, wij hebben de buit voor het oprapen over een uur zijn wij in volle zee en laten zij dan maar eens proberen ons te achterhalen.

Onder het uitspreken van deze korte alleenspraak, was zij alweer op de gang getreden, na het licht gedoofd te hebben, draaide toen heel langzaam en heel voorzichtig de sleutel om in het slot van de witte deur en trad het museum binnen, waar het licht was blijven branden.

Haar eerste blik gold de bewusteloze man op de sofa, die daar nog altijd in dezelfde houding lag, een been op de grond rustende, het andere uitgestrekt op de rustbank, de ogen bijna geheel gesloten, met enigszins openhangende mond.

Met haar panterachtige tred kwam de vrouw langzaam naderbij, tot zij vlak voor de divan stond en begon zacht te praten:

— Wie had dat gedacht? Neen, daarop had ik zeker geen ogenblik gerekend, toen ik hier binnenkwam. En hoe gemakkelijk is het eigenlijk gegaan. Ja, die uitvinding van de waaiër was niet zo kwaad. Als hij zijn gezicht niet wat beschermd had, zou hij nu misschien al niet meer leven. Het verwondert mij eigenlijk nog dat een zo krachtig man zo direct de invloed heeft ondergaan van de gifstof. En daar ligt hij nu, bleek en roerloos, de trotse Raffles. Nog vijf minuten en Lupin zal zijn werk hebben gedaan en dan is er een einde gekomen aan je loopbaan, mijnheer John Raffles.

Zij wendde zich met een verachtelijk lachje af en deed een paar stappen het vertrek in, toen zij plotseling als verstijfd bleef staan.

Het was haar, alsof er zoëven gelachen was, een kort, tartend lachje.

Het moest gekomen zijn uit een andere hoek van het museum, waar het donker was en waar een kleine, opge-

zette mantelaar stond, een zeer mooi diertje, dat bij zijn leven het eigendom was geweest van Raoul de Cahussac en waaraan hij zeer was gehecht.

De vrouw deed aarzelend nog een stap nader, liet toen op haar heurt een kort lachje horen en zei half luid:

— Ik lijk wel gek. Is dat overspanning? Zijn dat zenuwen? Zo iets is mij nog nooit gebeurd. Stel je voor, een dode aap, die zou lachen. Ha, ha, hoe dwaas.

Daar klonk weer het lachje, kort en stotend, en nu uit een geheel andere hoek van de kamer.

Dodelijk ontsteld wendde zij zich half om, weer klonk het lachen, en nu kwam het van de kant van de divan.

Met een ruk draaide zij zich om.

Zij smoorde een kreet, die haar met geweld naar de lippen drong. Haar ogen werden groot van ontzetting, van bijna bijgelovige schrik.

Raffles zat rechtop overeind op de divan, knikte haar vriendelijk toe, lachte nog eens en zei opstaande:

— Het was maar een grapje. Ik wilde nog eens zien of ik nog altijd zo goed kan buikspreken. Wel een aardige kunst, vindt u niet? Maar nu is de tijd voor grapjes voorbij, mijn lieve dame. Ge zult moeten toegeven, dat ik mij zoëven goed gehouden heb en dat mijn flauwte heel goed gespeeld was. Het is een feit, dat ik mij een kort ogenblik beroerd heb gevoeld, maar op het juiste ogenblik viel mij in, dat het de verstandigste weg was, mij te houden alsof ik knock-out was, want ik begreep wel dat je zou terugkomen, serpent, om je werk te voltooien.

De vrouw stond onbeweeglijk en krijt-wit voor hem, in het eerst niet in staat om zich te verroeren.

Toen kwam er een zacht, sissend geluid over haar lippen en het was alsof zij naar een wapen zocht, om haar vijand te doden, machteloos te maken.

Raffles keek haar glimlachend aan, en zei schouderophalend:

— Het is maar goed dat de zoetachtige lucht mij tamelijk gauw de aard onthulde van jullie ellendig goedje. Zie je, bij dergelijke ondernemingen ben ik

altijd gewapend met een paar soorten tegengif; een van die soorten heb ik geslikt, en vijf minuten later was ik zo fris als een hoentje. En nu is het spel gespeeld, madame, en over vijf minuten valt het doek voorgoed. Ik heb je kalm zoëven laten seinen, en aan de antwoorden van mijnheer Lupin heb ik wel gemerkt wat je voornemens was. Misschien is hij nu al op weg naar de deur, waar vriend Hudson hem zal binnen laten, en wij zullen hem hier ontvangen op een manier, die hem heugen zal. Dan is de loopbaan van mijnheer Lupin ook afgesloten en... hola feeks, waar wil je heen?

Het gelaat van de mooie jonge dame had een vreselijke verandering ondergaan, want plotseling was het tot haar doorgedrongen, dat Lupin zonder gevaar te vrezen hier zou binnentreden en dan zou een man als Raffles hem wel de baas weten te worden.

Door de deur kon zij onmogelijk vluchten, en daarom snelde zij nu als een bliksemflits op het raam toe.

Raffles ijlde haar achterna, en greep haar, toen zij het raam bijna bereikt had, maar zij rukte zich met een wanhopige krachtsinspanning en lenig als een slang los, greep een zware Sèvres vaas op en wierp die met alle kracht die in haar was, tegen het gordijn, hetwelk het raam afsloot.

Met een ver hoorbaar gerinkel brak het dikke glas, een regen van scherven kwam neer, de vrouw rukte het gordijn op zij en gilte uit alle macht, worstelend met Raffles, die haar trachtte terug te trekken:

— Lupin! Lupin! Vlucht! Vlucht!

— Zwijs slang, beet Raffles haar toe, terwijl hij haar om het middel greep en de woest trappelende vrouw naar achter in de kamer droeg.

— Doe nu met me wat je wilt, schreeuwde zij hysterisch. Ha ha. Ik heb hem gewaarschuwd. Hij heeft me moeten horen, hij heeft ons moeten zien. Laat mij maar gerust gevangen nemen, wat kan mij dat schelen, als hij maar vrij is. Hoor je dat, Raffles. Hoor je het goed? Dat is zijn auto. Hij seint mij dat hij het begrepen heeft. Je hebt hem

nog niet overwonnen.

Raffles had onmiddellijk zijn bedaardheid herkregen, zodra hij zag dat deze zet voor hem verloren was gegaan en hij zei rustig:

— Dat heb je heel knap gedaan, Blanche. Mijn compliment. Daar had ik werkelijk niet op gerekend. Zo ziet men, dat zelfs een man als ik zich wel eens misrekenen kan. En nu vlug je handen, als ik je verzoeken mag, want nu wordt het ernst.

De jonge vrouw liet zich thans zonder tegenweer boeien en in een oogwenk had Raffles haar in zijn plaats op de divan gelegd en ook haar enkels stevig bijeengebonden met een eind touw, dat hij in de zak had.

Terwijl hij dit alles vliegensvlug deed, luisterden zijn oren naar alle geluiden in het huis.

Na het breken van de vensterruit werd er met deuren geslagen, hij hoorde vlugge voetstappen op de trappen, uit de tuin klonken kreten, maar boven alles uit hoorde hij het snerpnd gefluit van Brands piccolo, scheller dan een politiefluit en ver in het rond hoorbaar. Het was duidelijk dat de jongeman volstrekt niets begreep van wat er voorviel. Raffles was naar het raam gesnelde en uit de richting van het geluid greep hij, dat Brand zijn waarnemingspost verlaten had, waarschijnlijk op het horen van de snel weggrijdende auto en zich nu recht tegenover het huis moest bevinden.

Brand moest hem kunnen zien, dat kon niet anders, nu hij de gordijnen terzijde geschoven had en zijn gedaante zich scherp aftekende tegen de lichte achtergrond van het museum, waar alle lampen brandden.

Aanstands begon Raffles zo vlug hij kon, met zijn armen, de tekens te geven, die ook bij de marine, al is het dan met vlaggen, gebruikt worden.

Toen hij zich omkeerde, na zijn mededelingen te hebben gedaan, werd juist de deur opengeworpen en Hudson stond op de drempel, met een hatelijk lachje:

— Zo mijnheer Raffles, kraste zijn stem. Je bent het dus werkelijk. Nu, je hebt de langste tijd geleefd.

Hij bracht de hand naar zijn rechter jaspand en slaakte een doffe kreet van woede.

— Ja, dat is onaangenaam, als men zijn hand op een lege plaats slaat, zei Raffles lachend. Dat aardig kattedulletje heb ik je al een half uur geleden afhandig gemaakt, terwijl jij sorbets rond-diende. Ik vond dat daar rietjes bij horen, maar geen geladen revolver. Ah zo, wil je het met de blote vuist afdoen? Nu, des te beter.

Inderdaad was de man op Raffles toegesprongen, maar het was zijn laatste sprong die avond, want Raffles velde hem met een kaakslag en de man bleef als een stuk hout liggen.

Blanche, die met glinsterende ogen zijn binnenkomen had gezien, wendde met een dofkreunend geluid langzaam het gezicht naar de wand, als om de zegespraak van haar doodsvijand niet te willen zien.

In huis echter werd het steeds levendiger, de voetstappen kwamen steeds nader, weer ging de deur open en er verschenen drie of vier heren, de markies en luitenant Victoire vooraan, terwijl de jongeman dadelijk woedend schreeuwde, toen hij de geboelde vrouw zag liggen:

— Maar is die man dan des duivels? Wat heeft dit alles toch te betekenen? Zoëven lag hij hier bewusteloos op de divan en nu heeft hij het gewaagd, deze ongelukkige vrouw de boeien aan te doen...

— En haar benen bijeen te binden, zodat men haar met recht panklaar zou mogen noemen, voltooide Raffles kalm de zin. Mijnheer Victoire, wees nu liever verstandig en begrijp toch eens eindelijk, dat dit caronje u voor de gek heeft gehouden en voornemens was, u op een paar blauwe bonen te tracteren, als gij u er tegen hadt durven verzetten, dat zij en haar medeplichtigen u beroofden. Uw oom weet er reeds alles van. Daar in die hoek ligt er een van het stel en nummer twee is zoëven met zijn auto gevlucht, en tot mijn diepe spijt moet ik bekennen, dat hij de hoofdpersoon was. Maar al is Lupin mij nu ontsnapt, wij zullen hem nog wel krijgen.

Markies de Cahussac was op Raffles toegetreden en zei nu op ernstige toon, hem strak aanziende:

— Mijnheer, het zal aanstonds uitgemakt worden of gij het bij het rechte eind had. Want ik moet u zeggen, dat de politie in huis is. Een half uur geleden heb ik een van de bedienden langs een achterpad, mij alleen bekend, met een motorfiets naar onze dichtstbijwonende buurman gezonden en daar heeft hij om de politie kunnen telefoneren.

— Mijn oprechte complimenten, markies, zei Raffles met een buiging. Dat was zeer goed bedacht, al ben ik juist op dit ogenblik niet zozeer gesteld op de komst van de politie. Maar ik geloof dat ik daar de heren al zie.

Inderdaad verscheen er op dat ogenblik een inspecteur van politie met twee gendarmes in de deuropening en nauwelijks had de vrouw op de divan hen gezien, of zij gilte zo luid zij kon:

— Hier is Raffles. Arresteer hem. Ik zeg je dat hij Raffles is.

Op het horen van die schrille stem trad de inspecteur, terwijl de gendarmes de deur bewaakten, op de divan toe, bekeek haar even zwijgend en zei toen spottend:

— Kijk, kijk, daar hebben wij Jenny Bernard, de « Dame in het Zwart ». Nu, dat zal de Londense politie plezier doen. Je signalement klopt precies, lieve jongedame. Maar ik dank je toch voor de aanwijzing. Ben je er zeker van dat dit de man is?

— Zo zeker als dat ik jullie allemaal vervloek, krijste de vrouw bijna onherkenbaar, zo vertrokken was haar gelaat. Laat hem niet lopen, hij is een sluwe duivel, houdt hem in het oog... ah... ik heb het immers wel gezegd.

Met een katachtige sprong had Raffles de schakelaar omgerukt, dat het ding afbrak en de kamer onmiddellijk in duisternis was gehuld.

Meteen sprong hij terug, daar hij wist, dat de deur hem versperd was en omdat hij gehoord had, hoe de gendarmes hun revolvers trokken. Met een lenige sprong wipte hij over de divan heen

waarop de vrouw lag en rende naar het open raam.

Twee schoten kraakten, die beiden misten en achter zich hoorde hij het tumult van een tafel vol porselein, die werd omgeworpen door iemand die er tegen aan liep, luide vloeken en het hysterisch lachen van de gebonden vrouw.

Het volgende ogenblik had hij het bovineinde bereikt van een lange ladder die hij zoëven tegen de vensterbank had horen plaatsen, gleed er vliegensvlug langs naar beneden en rukte de ladder terzijde, juist toen de inspecteur zijn voorbeeld wilde volgen.

Beneden vond hij Brand, die hem

toefluisterde:

— Gauw! Kom mee, ik weet de weg, onze auto staat hier vlak bij en ik heb daareven de banden van de politieauto laten leeglopen. Henderson wacht bij het hek.

Terwijl zij vlug als hazen naast elkaar voortsnelde in de duisternis, zei Raffles, half lachend, half verdrietig:

— Dat is heel wat moeite voor niets geweest, Charles. Lupin is ontsnapt, en wij keren zelf met lege handen terug.

— Wij kunnen niet altijd aan de winnende hand zijn, zei Brand schouderophalend.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET BERGSPOOK

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266